

Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

428

Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ
ΧΕΛΩΝΑ

Η ΑΣΗΜΕΝΙΑ ΧΕΛΩΝΑ

Μιά μυστηριώδης
γυναίκα

ΕΙΝΑΙ απόγευμα. Μέσα σ' ένα παλαιοπρωλείο της 'Αθήνας ό ιδιοκτήτης του, ένας ίσχνός ήλικιωμένος άντρας είναι καθισμένος πίσω από ένα πάγκο και παίζει νωχελικά με τώ κομ πολδί του. Πάνω στον πάγκο μπροστά του, είναι μία γυάλινη πρεθήκη. Μέσα στην προθήκη αυτή είναι τοποθετημένα διάφορα παλαιά αντικείμενα έργα τέχνης, άγαλματάκια από ξύλο, και χαλκό, θραχιόλια σκαλιστά, μαχαίρια με λαβή από φίλντισι και άλλα παρόμοια. Στους τοίχους γύρω, πάνω σε ράφια είναι άλλα αντικείμενα, βάζα καθρέφτες, άγαλματάκια λάμπες

του παλαιού καιρού, ναργιλές-δες...

Τὰ μάτια του γέρου γυρίζουν καί ξαναγυρίζουν επίμονα σ' ένα από τὰ αντικείμενα, πού είναι μέσα στην προθήκη του παλαιοπωλείου. Είναι μια μικρή χελώνα, από άσημη, όμορφα σκαλισμένη. Ή αξία της δέν ξεπερνάει τις δύο χρυσές λίρες, ενώ άλλα αντικείμενα μέσα στο μαγαζί αξίζουν πολύ περισσότερο. Κι όμως τὰ μάτια του γυρίζουν επίμονα στο άγαλματάκι αυτό. Πότε - πότε σηκώνονται από τη χελώνα καί πηγαίνουν προς την πόρτα. Σάν να περιμένη κάποιον...

Ξαφνικά, ένα κουδούνισμα, άκούγεται. Είναι το κουδούνι της πόρτας πού είναι κρεμασμένο έτσι ώστε να κουδουνίζει κάθε φορά πού κάποιος σπρώχνει την πόρτα από έξω.

Ένας άντρας μπαίνει στο κατάστημα. Είναι νέος καί κομψά ντυμένος. Στο πρόσωπό του είναι αποτυπωμένο ένα χαμόγελο.

Ο γέρος σηκώνεται καί κάνει μια έλαφρή υπόκλησι.

— Σε τί μπορώ να σάς εξυπηρετήσω; ρωτάει με ευγένεια.

— Θάθελα κάτι σπάνιο για δώρο, λέει ο άλλος.

— Πολύ εύχαρίστως, λέει ο γέρος. Πόσα χρήματα έχετε την διάθεσι να προσφέρετε;

— Δέν έχει σημασία το χρηματικό ποσό, απαντάει ο πελάτης. Θέλω κάτι καλό...

Κυτάζει γύρω. Τὰ μάτια του έξετάζουν τὰ διάφορα αντικείμενα πού είναι στα ράφια, αλλά τίποτα δέ φαίνεται να τον ίκανοποιή. Πλησιάζει στην προθήκη καί σκύβει επάνω της.

— Άνοιξτε την προθήκη, λέει στο γέρο.

Ο παλαιοπώλης διστάζει. "Επειτα, σάν να παίρνει την απόφασί του, άνοίγει την προθήκη. Ο νεοφερμένος απλώνει το χέρι του καί παίρνει την άσημένια χελώνα.

Την έξετάζει με προσοχή, καί φαίνεται πολύ εύχαριστημένος.

— Αυτό έδω μου κάνει, λέει. Πόσο έχει;

— Δέ... δέν είναι για πούλημα, απαντάει ο παλαιοπώλης. Έχει πουληθί κιόλας καί ο άνθρωπος πού το άγόρασε πρόκειται να περάσει σε λίγο για να το πάρει!

— Το θέλω, λέει ο νεοφερμένος. Καί είμαι διατεθειμένος να πληρώσω όσο όσο για να το άγοράσω. Πόσο πλήρωσε για να το άγοράσει ο άλλος πελάτης σας;

Ο παλαιοπώλης για να τον διώξει, του λέει μια έξωφρενική τιμή:

— Τοίαντα χρυσές λίρες...

— Α! , κάνει ο άλλος. Πολύ καλά. Θά σάς δώσω τὰ διπλά γιατί ξέρω ότι είστε ύποχρεωμένος να πληρώσετε τὰ διπλά αν παραβιάσετε μια άγοραπωλησία, σύμφωνα με το νόμο. Καί θα σάς δώσω

ἄλλες εἴκοσι λίρες ὡς κέρδος. Σὺ συμφωνοῖ;

Ὁ παλαισιπώλης τὸν κυττάζει χαζά. Γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς προσφέρει ὀγδόντα χρυσές λίρες γιὰ ἓνα ἔργο τέχνης πού δὲν ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ δύο; Τί συμβαίνει;

— Ὁχι, λέει κουνώντας τὸ κεφάλι του. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ δώσω! Ἐχὼ πάρει τὰ χρήματα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ εὐσυνειδησία μου δὲ μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μὴν κρατήσω τὸ λόγο μου. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πουλήσω τὴν ἀσημένια αὐτὴ χελώνα...

Ὁ πελάτης ζαιρώνει τὰ φρύδια του καὶ κάνει μιὰ ξαφνικὴ κίνησι. Τὸ δεξιό του χέρι χώνεται στὴν τσέπη του καὶ ξαναβγαίνει κρατώντας ἓνα πιστόλι, ἐνῶ τὸ ἀριστερό του χώνει σὲ μιὰν ἄλλη τσέπη τὴν ἀσημένια χελώνα.

Στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ στήθος τοῦ γέρου λέγοντας:

— Ἡ χελώνα εἶναι δική μου τώρα! Ἐχεις καμμιά ἀντίρρηση; Ἐξάλλου θὰ σοῦ δώσω τὰ χρήματα πού σοῦ ὑποσχέθηκα. Νά...

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ σακκουλάκι πού φαίνεται πολὺ βαρὺ καὶ τὸ πέταει πάνω στὸν πάγκο. Τὸ σακκουλάκι ἀφήνει μεταλλικὸ ἦχο.

Καὶ τότε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας ἀκούγεται πάλι. Μιὰ νέα καὶ ὠραία μελαχροινὴ γυναῖκα μπαίνει σπὸ μαγαζί. Ὁ πελάτης παίρνει γοργὰ τέ-

τοια θέσι ὥστε νὰ ἀπειλῇ συγχρόνως καὶ τὸν γέρο καὶ τὴ νέα μὲ τὸ πιστόλι του. Ἐκείνη χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὸ πιστόλι πηγαίνει κοντά του, καί, ξαφνικά, κινεῖται μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα. Τὸ χέρι τῆς ἀνεβοκατεβαίνει μὲ τὴν παλάμη τεντωμένη καὶ χτυπάει μὲ τὴν κόψη τῆς, σὰν μὲ σπαθὶ τὸ ὀπλισμένο χέρι τοῦ ἀγνώστου.

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ πόνου ξεπηδάει ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ μουδιασμένα δάχτυλά του καὶ πέφτει χάμω. Ταυτόχρονα ἓνα ἄλλο πιστόλι κάνει τὴν ἐμφάνισί του στὸ χέρι τῆς γυναίκας. Τὸ στρέφει πρὸς τὸ στήθος τοῦ ἀγνώστου καὶ λέει:

— Ἀκίνητος! Ἀκίνητος κι' ἐσεῖς κύριε καταστηματούχην!

Καὶ συνεχίζει στὸν νέο:

— Δὲν πέτυχες αὐτὸ πού ἤθελες, λοχαγέ Γκιουζέπε Γιολάνι, ἐ; Λυτροῦμαι πολὺ πού σὲ ἀπογοητεύω, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά! Κάμε μεταβολή!

Ὁ λοχαγὸς Γιολάνι ὑπακούει. Κάνει ἀργὰ μεταβολή. Πρὶν στοιματῆσθαι τελείως, τὸ ὀπλισμένο χέρι τῆς νέας ἀνεβοκατεβαίνει καὶ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὴν κάννη τοῦ ὅπλου τῆς. Ὁ ἄνθρωπος σωριάζεται χάμω μὲ τίς αἰσθήσεις του χαμένες.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τῆς, ἡ νέα ἀντιλομβάνεται ὅτι ὁ γέρος ἔχει χάσει τὸ χέρι

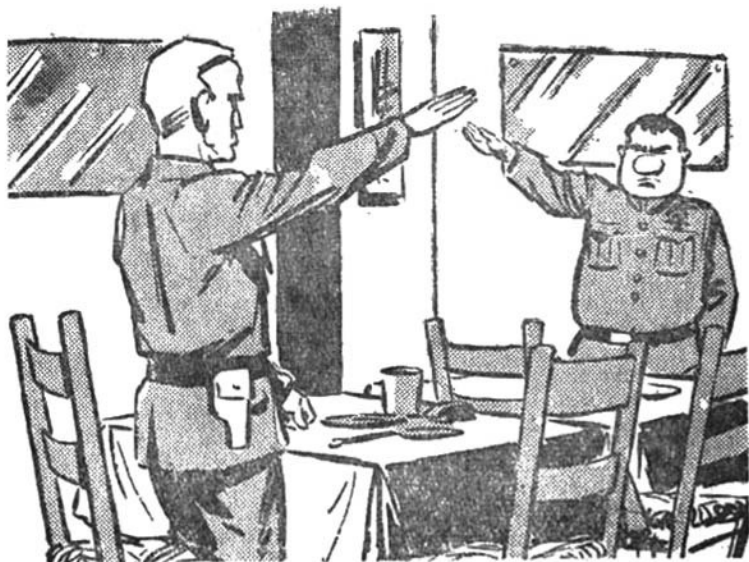
του μέσα σ' ένα συρτάρι. Γυρίζει προς τὸ μέρος του με γρηγοράδα φιδιού που ἐπιτίθεται. Ἀπλώνει τὸ χέρι της καὶ καθὼς ὁ γέρος τραβάει ἀπὸ τὸ συρτάρι ἕνα περιστροφό, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ὁ παλαίω πῶλης καταρρέει πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του καὶ μένει ἀσάλευτος στὸ πάτωμα.

Ἡ νέα σκύβει ψάχνει τὸν ἴταλό ἀξιώματικό παίρνει τὴν ἀσημένια χελώνα καὶ τὴν βάζει στὴν τσέπη της. Κάνει τὸ ἴδιο μὲ τὸ πιστόλι της. Τώρα, κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα βγαίνει στὸ δρόμο. Ἀπομακρύνεται μὲ γοργὰ χαριτωμένα βήματα...

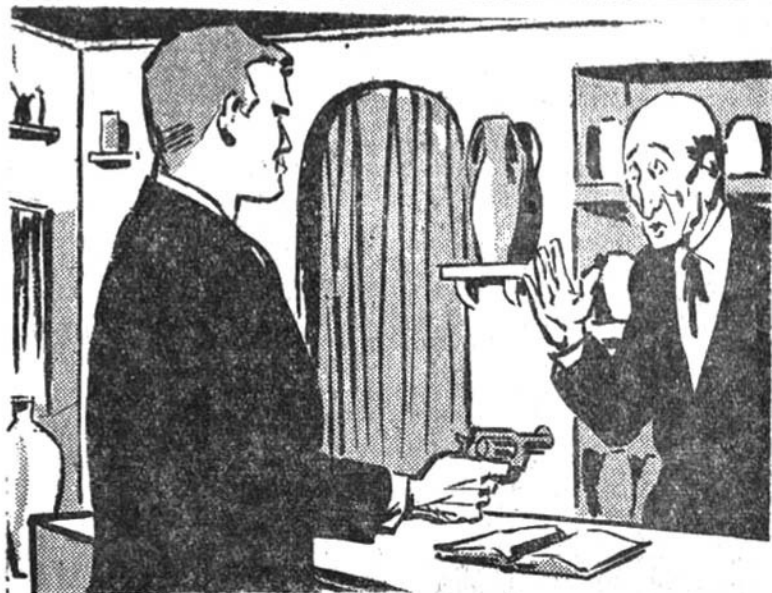
Τὸ αἶνιγμα
τῆς χελώνας

ΜΕΡΙΚΕΣ ὥρες, ἀργότερα τὸ Παιδί — Φάντασμα εἶναι καθισμένο μέσα σ' ἕνα δωμάτιο κάπου στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων πού δροῦν στὴν Ἑλλάδα. Ὁ τελευταῖος μιλάει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπορία καὶ ἀνησυχία:

— Σὲ κάλεσα Παιδί — Φάντασμα λέει στὸ Γιώργο ἐπειδὴ συμβαίνει κάτι πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπικίνδυνο. Καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον μαζί. Γιὰ νὰ

Ἀφού τοῦ συστήθηκε τὸ φωνάζει — Χάιλ - Χίτλερ!

‘Ο πελάτης τράβηξε ένα περιστροφο...

μπορέσης να καταλάβης θα σου τὰ διηγηθῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἕνας πράκτοράς μας πὺ δρούσε στὰ Δωδεκανήσα, εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ πολὺτιμα στοιχεῖα γιὰ τὰ σχέδια τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Γερμανῶν. Ἐνῶ ὁμως ἐτοιμαζόταν νὰ μᾶς τὰ στείλῃ ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Τὸν ἔπιασαν τὸν φυλάκισαν, καὶ τὸν βασάνισαν γιὰ νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀποκαλύψῃ ὅσα ἤξερε. Πέθανε χωρὶς νὰ μιλήσῃ, χωρὶς νὰ προδώσῃ. Πρὶν πεθάνῃ ὁμως, ἐμπιστεύτηκε σ’ ἕνα συγκρατούμενό του ὅτι μέσα στὸ σπίτι του εἶχε κρύψει κάτι πολὺτιμο γιὰ τοὺς

Συμμάχους καὶ τὸν παρεκάλεσε, ὅταν θὰ ἔβγαينه ἀπὸ τὴ φυλακή, νὰ τὸ στείλῃ στὴν Ἀθήνα σὲ μιὰ διευθύνσι πὺ θὰ τοῦ ἔδινε. Ὁ συγκρατούμενος αὐτὸς τοῦ πράκτορός μας πὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἐλαφρὴ ποινὴ γιὰτὶ εἶχε κάνει ὅπλως μιὰ μικροπαράβασι τῶν ἰταλικῶν τελωνειακῶν νόμων, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ πράκτορός μας, πὺ εἶχε πεθάνει στὸ μεταξύ, ὅρῃκε τὸ ἀντικείμενο καὶ τὸ ἔστειλε μ’ ἕνα φίλο του στὴν Ἀθήνα στὴ διευθύνσι πὺ ὁ τοῦ εἶχε δώσει ὁ νεκρὸς πράκτωρ. Μὲ παρακολουθεῖς, Παιδί — Φάντασμα;

— 'Ασφαλώς, λέει ο Γιώργος. Τι ήταν τὸ ἀντικείμενο αὐτό;

— Μιὰ χελώνα...

— Χελώνα;

— Ναι. Μιὰ ἀσημένια μικρὴ χελώνα. Καὶ ἡ διεύθυνσις στὴν ὁποία ἐστάλη ἦταν ἓνα παλαιοπωλεῖο τῆς Ἀθήνας, πού ὁ ἰδιοκτήτης του συνεργάζεται μαζί μας. Ἀμέσως μόλις πήρε τὴ χελώνα, ὁ παλαιοπώλης μᾶς εἰδοποίησε νὰ πάμε νὰ παραλάβουμε τὸ ἀντικείμενο. Πραγματικά, ἔστειλα κάποιον μερικὲς ὥρες ἀργότερα καὶ αὐτὸς βρῆκε τὸν παλαιοπώλη ἀναίσθητο πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του. Τὸν συνέφερε καὶ ἐκεῖνος τοῦ δηγήθηκε μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία. Κάποιος...

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν κατασκόπων ἀφηγεῖται στὸ Ἑλληνόπουλο τὴ σκητὴν πού περιγράψαμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο. Ὅταν τελειώνῃ, ὁ Γιώργος μένει γιὰ λίγο μὲ τὸ μέτωπο ζαρωμένο θυσιάζοντός σὲ σκέψεις. Τέλος λέει:

— Πολὺ περίεργο! Ὅλα εἶναι περίεργα στὴν ἱστορία αὐτή. Ὁ λοχαγὸς Γκιουζέπε Γιολάνι εἶναι μέλος τῆς ἱταλικῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Αὐτὸ εἶναι γνωστό. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ἔδρασε δὲν εἶναι κανονικός. Μποροῦσε νὰ συλλάβῃ τὸν παλαιοπώλη καὶ νὰ πάρῃ τὴ χελώνα, ἀντὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ χρήματα. Καί, πάντως δὲν ἐνήργησε κανονικά, ὅταν ἀφοῦ συνήλθε ἔφυγε χωρὶς νὰ συλλάβῃ τὸν παλαιο-

πώλη. Ἄρα, ὁ Γιολάνι ἐνεργοῦσε ὄχι γιὰ λογαριασμό τῆς ὑπηρεσίας του ἀλλὰ κάποιου ἄλλου. Καὶ ἡ ἀγνωστὴ νέα; Ποιὰ ἦταν; Γερμανίδα πράκτωρ; Γιατὶ ὅμως μιὰ Γερμανίδα πράκτωρ νὰ στραφῇ ἐναντίον ἐνὸς Ἰταλοῦ πράκτορος; Καὶ γιατί κι' αὐτὴ δὲν συνέλαβε τὸν παλαιοπώλη; Γιατὶ περιορίστηκε νὰ πάρῃ τὴν ἀσημένια χελώνα καὶ νὰ φύγῃ;

Διακόπτει τὶς σκέψεις του καὶ ρωτᾷ:

— Τι ἀπόγινε ὁ παλαιοπώλης; Ἐμείνε στὸ μαγαζί του;

— Ὁχι βέβαια! Μάζεψε ὅτι πολὺτιμο εἶχε ἐκεῖ μέσα καὶ ἔφυγε. Φοβήθηκε μήπως οἱ Γερμανοὶ ἢ οἱ Ἰταλοὶ ξαναγυρίσουν καὶ τὸν συλλάβουν.

— Ναι..., κάνει ὁ Γιώργος σκεπτικὸς. Ὅπως καταλαβαίνω, θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῇς τὴν ἀσημένια χελώνα, ἔ;

— Ναι!

— Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ μάθουμε μερικὰ πράγματα πού μᾶς εἶναι ἀγνωστα ἀκόμη, καὶ κυρίως ποιὰ εἶναι καὶ ποῖον ἀντιπροσωπεύει ἡ μυστηριώδης νέα πού πήρε τὴ χελώνα. Ἴσως ξέρει ὁ Γιολάνι...

— Δὲν μπορούμε βέβαια νὰ πάμε νὰ τὸν ρωτήσουμε! Λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν πρακτῶρων γελώντας.

— Ὁχι βέβαια! Μποροῦμε ὅμως νὰ τὸν παρακολουθήσουμε... Ἀφῆσέ το αὐτὸ σέ μένα. Ἐσύ, στὸ μεταξύ, φρόν-

τισε να μάθης αν στους κύκλους των Γερμανών και των Ιταλών υπάρχουν νέες και ωραίες μελαχροινές γυναίκες, που ήρθαν στην Ελλάδα τώρα τελευταία. Η γυναίκα αυτή δεν ανήκει σε ελληνική πατριωτική οργάνωση και άσφαλώς δεν είναι πράκτωρ των Συμμάχων, διαφορετικά θα το ξέραμε ή εσύ ή εγώ.

— Έντάξει Παιδί — Φάντασμα! Θα ενεργήσω όπως είπες. Και όταν θάχω νεώτερα, θα σου τηλεφωνήσω...

— Σύμφωναι...

Ο Γιώργος φεύγει και γυρίζει στο σπίτι όπου μένει με τους φίλους του, με το μέτωπό του ζαρωμένο και το κεφάλι του σκυφτό. Το αίνιγμα αυτό της άσημνιας χελώνας τον απασχολεί πολύ...

Ο θάνατος
του Ιταλού

ΥΟ ώρες αργότερα, ο Γιώργος παίρνει ένα τηλεφώνημα από τον αρχηγό των συμμαχικών πρακτόρων:

— Είναι περιττό να δοκιμάσης να παρακολουθήσης τον Γιολάνι, Παιδί — Φάντασμα, του λέει.

— Γιατί;

— Γιατί είναι νεκρός! Όπως έμαθα εδώ και λίγη ώρα κάποιοι μπήκαν στο σπίτι όπου μένει και τον βασάνισαν για να τον κάνουν να μιλήσει. Είναι άγνωστο αν πέτυχαν το σκοπό τους. Εκείνο πάντως που ξέρουμε είναι ότι ο Γιολάνι πέθανε από τα βασανιστήρια... Έχει κινητοποιηθεί ολόκληρη η Ιταλική μυστική υπηρεσία για να ανακαλύψει τους βασανιστές του... Χωρίς όμως και να έχουν ακόμη καταφέρει τίποτα.

Ο Γιώργος μένει για λίγο σιωπηλός. Έπειτα, λέει:

— Χμ! Τού έκλεισαν το στόμα για πάντα, έ; Ποιοι όμως; Οί Γερμανοί; Γιατί όμως οί Γερμανοί να βασανίσουν και να σκοτώσουν ένα λοχαγό της Ιταλικής μυστικής υπηρεσίας; Σίγουρα όλα αυτά έχουν κάποια σχέση με την άσημνια χελώνα και με τη μυστηριώδη νέα και ωραία γυναίκα που την πήρε...

Ξαφνικά τα μάτια του λάμπουν.

— Μπορώ να δώ τον άρχαιοπώλη; ρωτάει τον αρχηγό των συμμαχικών πρακτόρων.

— Βεβαίως! Πότε θέλεις να τον δής;

— Αμέσως κιόλας. Έχω μια ιδέα...

Ο Γιώργος σηκώνεται και φεύγει αμέσως από το σπίτι εξηγώντας στους φίλους του ότι θα επιστολέψει σε λίγο. Επιστολέφει έπειτα από τρείς ολόκληρες ώρες, όταν

πιὰ πλησιάζουν μεσάνυχτα.

Φαίνεται πολύ εύχαριστημένος και λέει στους φίλους του που τον περιμένουν με κάποια ανησυχία:

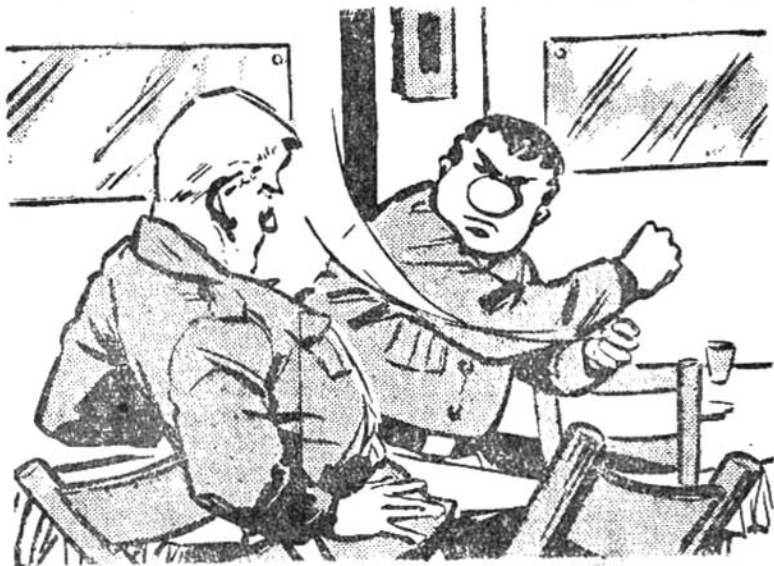
— 'Ελπίζω όλα να πάνε καλά. "Εχω στήσει στους μυστηριώδεις βασανιστές του 'Ιταλού μια παγίδα, στην όποια είμαι βέβαιος ότι θα πέσουν. 'Ακούστε το σχέδιό μου. Θα πάρω τη θέση του παλαισιώλη. Θα μεταμφιεστώ, και θα περιμένω να κάνουν την εμφάνισή τους οι άνθρωποι που σκότωσαν τον Γιολλάτι.

— Μά αυτό είναι σωστή τρέλλα, λέει η Κατερίνα ζαρώνοντας τα φρύδια της και

κυττάζοντας με ανησυχία τον αγαπημένο της. Θα σε πιάνουν και...

'Ο Γιώργος κουνάει το κεφάλι του.

— 'Αμφιβάλλω, λέει διακόπτοντάς την. Δεν πρόκειται ούτε για τους Γερμανούς ούτε για τους 'Ιταλούς. Οί 'Ιταλοί δε θα βασάνιζαν έναν αξιωματικό τους βέβαια. Και οί Γερμανοί θα περιωρίζονταν να τον συλλάβουν αν νόμιζαν ότι είχε κάνει τίποτε, και να ειδοποιήσουν τις 'Ιταλικές αρχές. 'Επομένως ή δεν πρόκειται για 'Ιταλούς ή Γερμανούς αλλά για πράκτορες άλλης εθνικότητας ή πρόκειται για 'Ιταλούς ή Γερμανούς όχι ο-

Του δίνει μια τέτοια γροθιά που τον στέλνει 10 μέτρα μακριά.

Στρογγυλοκαθισμένος ο Σπίθας αρχίζει το φαγοπότι.

μως σαν αρχές κατοχής! Δε βλέπεις ότι οι άνθρωποι αυτοί δρουν κρυφά, όπως ακριβώς, δρούμε εμείς, οι πατριώτες; Έχουν λόγους να κρύβονται. Έπομένως, δε θα τολμήσουν να με συλλάβουν άνοιχτά. Θα δοκιμάσουν βέβαια να με αιχμαλωτίσουν νομίζοντας με για τον παλαιοπώλη και να αποσπάσουν πληροφορίες από τα χείλη μου. Αυτό ακριβώς ελπίζω κι' εγώ. "Αν όλα πάνε καλά οι άνθρωποι αυτοί θα πάνε για μαλλί και θα φύγουν κουρεμένοι! Προσέξτε τώρα τι θα κάνετε έσείς. Η Κατερίνα και το Τζίτζικι θα πιάνουν θέσεις έξω, στο δρόμο,

χωρίς να φαίνονται και θα παρακολουθήσουν τους ανθρώπους που θα με επισκεφθούν. Θα σάς βοηθήσουν στη δουλειά αυτή και τρείς πατριώτες, μέλη της οργανώσεώς μας, που τους έχω κιόλας είδοποιήσει. "Όσο για το Σπίθα, θα κρυφτή σ' ένα δωματάκι, στο βάθος του μαγαζιού, και... θα κάνει το φωτογράφο!

— "Ε; κάνει χαζά το αδιάκοπα πεινασμένο και καθυστερημένο στο μυαλό παιδί που ροκανίζει μερικά σκληρά χαρούπια καθισμένο σε μία πολυθρόνα στο βάθος του δω-

ματίου. Τὸ φωτογράφο; Δηλαδή;

— Θ' ἀνοίξης μιὰ τρύπα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴ θὰ φωτογραφήσης κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ μῇ στὸ κατὰστημα. Θὰ σοὺ δώσω μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. "Όταν τελειώσουμε, θὰ πᾶς νὰ παραδώσης τὸ φιλμ στὸν ἀρχηγὸ τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων καὶ θὰ τοῦ πῆς νὰ τὸ ἐμφανίσῃ. "Ισως τὰ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι γνωστὰ στὴ συμμαχικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία.

— Καλὰ κάνει ὁ Σπίθας. Μπορῶ ὅμως νὰ ροκανίζω τὰ χαρούπια μου ἐκεῖ μέσα;

— "Όχι! Τὰ σαγόνια σου κάνουν τόσο θόρυβο ὥστε θὰ καταλάβουν ἀμέσως ὅτι κάποιος δρίσκεται μέσα στο μικρὸ δωμάτιο καὶ θὰ χαλάσῃς ἔτσι τὸ σχέδιό μου!

— Κι' ἂν πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα; ρωτᾷ ὁ Σπίθας μὲ ἀγανάκτησι. Τί θὰ γίνῃ τότε; ποίος θὰ πάρῃ τὶς φωτογραφίες;

— Ὁ Γιώργος γελάει καὶ ἀπαντᾷ:

— Θὰ φροντίσω νὰ ἔχῃς κάτι μαλακό! Θὰ σοὺ βρῶ ἕνα ταψὶ μπομπότα!

— Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας γουρλώνοντας τὰ μάτια του. "Ενα ταψὶ μπομπότα! Ποῦ εἶναι; Τί καθόμαστε Γιώργο, καὶ δὲν πᾶμε; Γιατί χάνουμε τὴν ὥρα μας; "Ενα ταψὶ μπομπότα!

— Κάνε ὑπομονή ὡς αὔριο τὸ πρῶτ', ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Τώρα θὰ πλαγιαίσουμε

νὰ κοιμηθούμε, γιατί ἡ αὐρία-νὴ μέρα θὰ εἶναι πολὺ κουραστικὴ καὶ χρειάζεσαστε ὅλες τὶς δυνάμεις μας...

Ὁ Σπίθας κατεβάζει τὰ μούτρα του.

— Μανούλα μου!, μур-μουρίζει ἀπογοητευμένος. Αὔριο τὸ πρῶτ'. Στὸ μεταξύ ὅμως ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ τινάξω ἀπὸ τὴ λιγούρα Γιώργο! Τὸ ξέρεις;

Καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ ροκανίζει τὰ χαρούπια του μὲ μανία...

Ἀπαγωγή

ΕΙΝΑΙ πρῶτ'. Ὁ γέρος παλαιοπώλης, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸ Παιδί — Φάντασμα μεταμφιεσμένο, εἶναι καθισμένος πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του, μέσα στὸ μαγαζί του, καὶ παίζει νοχελικὰ μὲ τὸ κομπολόι του, ἔχοντας τὰ μῦτια του στραμμένα πρὸς τὴν πόρτα.

Σ' ἕνα δωματιάκι στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ ὁ Σπίθας, περνᾷ ὥρες εὐτυχίας. "Εχει μπροστά του ἕνα ταψὶ μὲ μπομπότα καὶ κάθε τόσο ἀρπάξει ἕνα κομμάτι, τὸ φέρνει στὸ στόμα του καὶ ἀφήνει

ένα σιγαλό δογηγητό εύχαρι-
στήσεως.

— "Αααα!, κάνει. Τί ω-
ραϊά! Νά κάααααθσαι καί νά
τρώωωωως! Νά τρώωωωως καί
νά κάαααααθσαι! Ζωή καί
κότα!

Σ' ὄλο αὐτό τὸ διάστημα
δὲν παύει νὰ κυττάξῃ μέσα
στο μαγαζί, ἀπὸ μιὰ μικρὴ
τρύπα ποὺ εἶναι ἀνοιγμένη
στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ δω-
ματίου. Μὰ δὲ βλέπει παρὰ
μόνο τὸ γέρο, δηλαδὴ τὸ Γιώρ-
γο καθισμένο πίσω ἀπὸ τὸν
πάγκο νὰ παίζει μὲ τὸ κομ-
πολόϊ.

— Περίεργο πράγμα!, σκέ-
πτεται τὸ ἀδιάκοπα πεινασμέ-
νο παιδί. Πῶς χάνουν μερικοὶ
ἄνθρωποι τὸν καιρὸ τους! 'Ε-
δῶ ὑπάρχει μπαμπότα κι' αὐ-
τὸς χάνει τὴν ὥρα του παί-
ζοντας μὲ ἓνα κομπολόϊ! Δέν..

Τὸ κουδούνι τῆς πόρτας ἡ-
χεῖ ξαφνικά. Στὸ μαγαζί μπαί-
νουν τρεῖς ἄντρες. Οἱ δύο τους
εἶναι μελαχροinoὶ καὶ ὁ τρί-
τος ξανθός. Ὁ τελευταῖος
λέει:

— Θέλουμε νὰ ρίξουμε μιὰ
ματιὰ στὰ πράγματα ποὺ ἔ-
χεις γιὰ πώλησι...

— Εὐχαρίστως!, κάνει ὁ
Γιώργος μὲ μιὰ μικρὴ ὑπόκλι-
σι δάζοντας τὸ κομπολόϊ στὴν
τσέπη του. Στὴ διάθασί σας!

Ο ἱτρεῖς ἄντρες ρίχνουν μιὰ
ματιὰ γύρω. Ἐπειτα, οἱ δύο
πηγαίνουν καὶ στέκονται κον-
τὰ στὴν πόρτα, ἐνῶ ὁ τρίτος
ξανθός, πλησιάζει στὸ Γιώρ-
γο καὶ λέει:

— "Ἄκουσε γέρο! Χτὲς
ἔγιναν ἐδῶ μέσα μερικά παρὰ

ἕνα πράγματα. Κάποιος ἦρ-
θε νὰ πάρῃ μιὰ μικρὴ ἀσημέ-
νια χελώνα καί...

Ὁ Γιώργος δίνει στὸ πρό-
σωπό του μιὰ ἔκφρασι τρό-
μου.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει
μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει. Μὴ μοῦ
τὸ θυμίζετε αὐτό! Παρὰ λίγο
νὰ πάθω συγκοπή! Ἦρθε ἕ-
νας νέος... Μὰ πῶς τὸ ξέρετε
ἔσεῖς αὐτό; Ποιοὶ εἰστε;

— Δὲν ἔχει σημασία ποιοὶ
εἴμαστε καὶ πῶς τὸ ξέρουμε!
λέει ὁ ξανθός ἄγρια βγά-
ζοντας ἓνα πιστόλι καὶ σπρέ-
φοντας το πρὸς τὸ στήθος τοῦ
Γιώργου. Πές μας τί συνέβη.

Ὁ Γιώργος κάνοντας ὅτι
τρέμει ὄλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ
φόβο, διηγεῖται τὸ χτεσινὸ πε-
ριστατικὸ. Ὅταν τελειώῃ ὁ
ξανθός ρωτᾷ:

— Ποιὰ ἦταν ἡ νέα γυναί-
κα ποὺ πήρε τὴν ἀσημένια
χελώνα;

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει
τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω, λέει. Τὴν εἶδα
χτὲς γιὰ πρώτη φορά.

— Θὰ τὸ δοῦμε αὐτό, λέει
ὁ ξανθός. Πές μου τώρα ποιοὺς
σοῦ ἔφερε τὴ χελώνα;

— Τὴν ἀγόρασα ἀπὸ κά-
ποιον ποὺ δὲν ξέρω τὸ ὄνομά
του, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Ξέ-
ρετε πῶς γίνεται μ' αὐτὲς τὶς
δουλειές. Μπαίνει ἓνας στὸ
κατάστημα, πουλάει κάτι καὶ
φεύγει...

— Δὲ θέλεις νὰ μιλήσης, ἔ;
κάνει ὁ ξανθός. Πολὺ καλὰ.
Ἔχουμε ὅμως τὸν τρόπο νὰ
σοῦ λύσουμε τὴ γλώσσα! Θὰ
βογοῦμε ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ μποῦ

με σ' ένα αυτοκίνητο. "Αν δοκιμάσης νά αντισταθής ή νά φύγης, θά σου καρφώσω μιὰ σφαίρα στήν πλάτη! Προχώρει!

Τρέμοντας ακόμη πιό πολύ ό Γιώργος προχωρεί πρὸς τὴν έξοδο. Οί τρεῖς άντρες τὸν κυκλώνουν καὶ βγαίνουν ὅλοι στὸ δρόμο. Εἴκοσι μέτρα πιὸ πέρα, εἶναι σταματημένο ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο. Μπαίνουν μέσα καὶ ξεκινοῦν.

Μέσα στὸ δωματιάκι ὁ Σπίθας ἀποτελεῖναι τὴν μοιμπότα του. "Επειτα, σηκώνεται, παίρνει τὴ φωτογραφικὴ μηχανή με τὴν ὁποία φωτογράφησε τοὺς ἀγνώστους μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς πόρτας. τὴ χώνει στὴν τσέπη του καὶ βγαίνει με τὴ σειρά του στὸ δρόμο. Πηγαίνει νὰ τὴν παραδώσῃ στὸν ἀρχηγὸ τῶν συμμαχικῶν πρακτῶρων, ὅπως τοῦ ἔχει πῆ ὁ Γιώργος...

Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ὁ Γιώργος προσπαθεῖ νὰ βάλῃ σὲ κάποια τάξι τὶς σκέψεις του. Τὸ σχέδιό του ἔχει πετύχει ὡς τώρα. "Όπως εἶχε προβλέψει κάποιος ἦρθαν καὶ ἀπήγαγαν τὸν γέρο παλαιοπώλη, δηλαδὴ τὸν ἴδιο τὸ Γιώργο ποὺ εἶχε πάρει τὴ θέσι του. Καὶ εἶναι φανερό ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέλουν νὰ βροῦν τὴ νέα γυναίκα ποὺ ἔχει πάρει τὴν ἀσημένια χελώνα.

Ποιοὶ ὅμως εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Ἀπὸ τὴν προφορὰ τους, μολονότι μιλοῦν σχεδὸν τέλεια ἑλληνικά, ὁ Γιώργος

καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ξένοι. Δὲν μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ καταλάβῃ ποιὰς ἐθνικότητος εἶναι, οὔτε τὶ ἀκριβῶς ἀντιπροσωπεύουν.

Ρίχνει μιὰ ματιά στὸ καθρεφτάκι τοῦ οδηγοῦ καὶ τὰ μάτια του γεμίζουν ἀνησυχία. Δὲ βλέπει καμμιά κίνησι πίσω. Κανένα σημάδι δὲ δείχνει ὅτι οἱ φίλοι του ἔχουν πάρει ἀπὸ πίσω τὸ αὐτοκίνητο με τοὺς ἀπαγωγεῖς. Τὶ συμβαίνει;

Νοιώθει τὸ λαϊμό του νὰ σφίγγεται. "Εχει πέσει στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του, ἀγνώστων καὶ μυστηριωδῶν ἐχθρῶν χωρὶς καμμιά δοῆθαια. Βέβαια μπορεῖ νὰ τοὺς αἰφνιδίῃσῃ μέσα στὸ αὐτοκίνητο καθὼς αὐτοὶ πιστεύουν ὅτι ἔχουν νὰ κάνουν με ἓνα γέρο παλαιοπώλη, καὶ νὰ ξεφύγῃ. Μὰ ἔτσι δὲ θὰ κἀν τίποτε καὶ τὸ σχέδιό του θὰ ἀποτύχῃ. Πρέπει νὰ μάθῃ με κάθε θυσία ποιοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ ποιοὶ εἶναι οἱ σκοποὶ τους. Ἐπομένως θὰ συνεχίσῃ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ παλαιοπώλη ὡς τὴ στιγμή ποῦ θὰ κρίνῃ ὅτι ἔχει φτάσει ἡ ὥρα τῆς δολέπσεως. Ἐξάλλου, δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀσπλος μολονότι οἱ ἀπαγωγεῖς του φρόντισαν νὰ τὸν ψάξουν καὶ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι δὲν ἔχει ἐπάνω του ὄπλα. "Εχει τὸ κομπολόι του ποὺ εἶναι ἐξίσου ἀποτελεσματικὸ μ' ἓνα πιστόλι! Δυὸ ἀπὸ τὶς χάντρες του εἶναι... ἀμπούλες ποὺ περιέχουν ὑπνωτικὸ ἀέριο! Στὴν κρίσιμη στιγμή, ὁ Γιώργος σκοπεύει νὰ

καταφύγη στις δύο αυτές αμπούλες για να θέσει εκτός μάχης τους αντιπάλους του!...

Το αυτοκίνητο μπαίνει στη συνοικία της Κυψέλης και σταματάει μέσα σ' έναν έρημο δρόμο, μπροστά σ' ένα σπίτι τριγυρισμένο από κήπο. Ο ήλιος λάμπει ψηλά και τα πουλάκια κελαϊδούν ανάμεσα στα φυλλώματα του κήπου καθώς οι τρεις άντρες σπρώχνουν το μεταμφιεσμένο Έλ-ληνόπουλο μέσα.

Σε λίγο βρίσκονται μέσα σ' ένα μεγάλο σαλόνι. Ο Γιώργος προχωρεί προς μία πολυθρόνα με τρεμάμενο βήμα γέρου, για να καθίσει. Καθώς βαδίζει όμως, φροντίζει να πατήσει κατά λάθος δήθεν το πόδι του ενός από τους άπαγωγείς του. Τό κάνει αυτό γιατί ξέρει ότι στον ξαφνικό πόνο, δεν μπορεί κανείς να υποκριθεί και μιλάει τη μητρική του γλώσσα. Πραγματικά, ο άνθρωπος βάζει τις φωνές:

— Πόρκα μιζέρια! Πόρκο Γκρέκο!

Είναι 'Ιταλός! Ο Γιώργος είναι βέβαιος τώρα γι' αυτό.

— Μὲ συγχωρήτε, λέει. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς πατήσω! Εἶμαι γέρος καί...

— Καλά, καλά!, κάνει ο 'Ιταλός. Κάθισε!

Τὸν σπρώχνει πρὸς τὴν πολυθρόνα καὶ προσθέτει:

— "Αν δὲν ἀπαντήσης στὶς ἐρωτήσεις μας, θὰ σὲ τσακίσουμε στὸ ξύλο, εἴτε εἶσαι εἴτε δὲν εἶσαι γέρος...

Οἱ δύο χάντρες

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ κάθεται στὴν πολυθρόνα, βγάζει τὸ κομπολόι του καὶ ἀρχίζει νὰ παίξει μὲ τὶς μεγάλες χάντρες του, κάνοντας τὰ δαχτυλά του νὰ τρέμουν τάχα ἀπὸ τὴν ταραχή. Ο Ξανθὸς λέει:

— Ξαναπές μας τὴν ἱστορία σου. Πῶς ἦρθε ὁ ἀγνωστος καὶ πῶς τὸ κορίτσι πήρε τὴ χελώνα.

Ο Γιώργος ὑποκρινόμενος πάντα τὸν τρομαγμένο γέρο, διηγείται πάλι τὸ ἐπεισόδιο τῆς περασμένης μέρας. Ὅταν τελειώνει, λέει:

— Ἀκούστε με, κύριοι! Εἶμαι ἕνας φιλήσυχος ἄνθρωπος, ποὺ δρέθηκε μπλεγμένος σὲ μιά ἱστορία, τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ. Πιστέψτε με! Δὲν ξέρω ποιοὶ εἶστε. Ἄν ὅμως εἶστε Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ ἢ Ἴταλοὶ πράκτορες τῆς ἀντικατασκοπείας, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔχω κάνει κάτι ποὺ νὰ εἶναι ἐχθρικό πρὸς τὶς δυνάμεις κατοχῆς. Καί...

— Νὰ λείπουν τὰ πολλὰ λόγια!, τὸν διακόπτει ὁ Ξανθός. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸ κο-

ρίτσι που πήρε την άσημένια χελώνα με κάθε θυσία!

— Γιατί δεν προσπαθείτε να βρήτε τον άλλο, τον νέο; λέει ο Γιώργος. Αυτός ίσως ξέρει ποιά είναι η γυναίκα που πήρε το κομφοτέχνημα...

Ένας από τους άλλους άπαγωγείς του Έλληνόπουλου λέει γκρινιαρικά:

— Προσπαθήσαμε να τον κάνουμε να καταλάβει ότι...

— Σκαισμός!, λέει ο Ξανθός. Δεν μπορείς να κρατήσης το στόμα σου κλειστό;

Και γυρίζει στο Γιώργο τραβώντας το πιστόλι του και στρέφοντας το προς το στήθος του:

— Λέγε!, γρυλλίζει. "Αν δεν μου πής σε δυο λεπτά ποιά ήταν η γυναίκα εκείνη, θά σε στείλω στον άλλο κόσμο!

Ο Γιώργος νोकώθει ένα ρίγος να άνεβακατεβαίνη στη ραγκακκαλιά του. "Οχι από φόβο όμως. Έχει καταλάβει από τα λόγια του άλλου 'Ιταλού ότι αυτοί οι τρεις άνθρωποι είναι εκείνοι που βασάνισαν και σκότωσαν τον 'Ιταλό λοχαγό της μυστικής αστυνομίας Γκιουζέπε Γιολιάνι! Τό περίεργο είναι ότι τον βασάνισαν για να μιλήσει, άρα πίστευαν ότι ήταν συνέννοχος της μυστηριώδους νέας γυναίκας!

Βλέπει το δάχτυλο του Ξανθού να σφίγγεται σιγά - σιγά πάνω στη σκανδάλη του όπλου και καταλαβαίνει ότι πρέπει να δράσει εγκαίρως, αν δε θέλη να νιώσει τις σφαί

ρες του 'Ιταλού να καρφώνονται στο κορμί του.

Τά δάχτυλά του πιάνουν τις δυο χάντρες, που είναι στην πραγματικότητα άμπούλες με ύπνωτικό άέριο, και τις πιέζουν με δύναμη. Σπάνε με άνεπαίσθητο κρότο.

Ο Γιώργος κρατάει την άνασσα του. Ο Ξανθός λέει:

— Τό ένα λεπτό πέρασε! Σε έζηντα δευτερόλεπτα, αν δεν μιλήσης, θά πεθάνης!

Σιωπή απλώνεται μέσα στο δωμάτιο. Ο Γιώργος γεμίζει αγωνία. Θά προλάβει τό ύπνωτικό άέριο να φέρη τό άποτέλεσμά του πριν ό αντίπαλός του πιέση τη σκανδάλη; "Η θά επιδράση όταν πιά θά είναι πολύ άργά;

Έξακολουθεί να κρατάει την άνασσα του, μετρώντας, ένα - ένα τά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά, βλέπει τά μάτια του Ξανθού να παίρνουν μία άλλόκοτη έκφραση. Τά βλέφαρά του κλείνουν, ξανανοιγουν και ξανακλείνουν. Τό ίδιο συμβαίνει με τά βλέφαρα των άλλων δυο. Τό χέρι που κρατάει τό πιστόλι βαρραίνει και χαμηλώνει. Ο Γιώργος απλώνει τό χέρι του και άπρσπά τό πιστόλι από τό χέρι του Ξανθού, χωρίς αυτός να φέρη την παραιμική αντίσταση.

Σηκώνεται, κρατώντας πάντα την άνασσα του, ενώ τά γόνατα των τριών αντρών λυγίζουν. Τά κορμιά τους διπλώνονται στα δύο και σωριάζονται μαλακά χάμω.

Ο Γιώργος που αίσθάνεται την άνάγκη να άναπνεύσει

βγαίνει τρέχοντας από τὸ δωμάτιο, περνάει σ' ἓνα γειτονικό καὶ ἀνοίγει ἐκεῖ ἓνα παράθυρο. Τραβάει μερικὲς βαθειὲς ρουφηξιὲς στὰ πνευμόνια του καί... τὸ πρόσωπό του χλωμιάζει. Ἐνα αὐτοκίνητο σταματᾷ τὴ στιγμή ἐκείνη μπροστὰ στὸ σπίτι καὶ μερικοὶ ἰταλοὶ μὲ στολὴ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν πηδοῦν ἔξω. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς λέει:

— Φτάσαμε! Ἐδῶ μένει ὁ ταγματάρχης...

Προφέρει ἓνα ὄνομα ποῦ ὁ Γιώργος δὲν ἀκούει καθαρά. Εἶναι πάντως φανερό ὅτι οἱ νεοφερμένοι εἶναι φίλοι τῶν ἀντιπάλων του, γιατί πλησιάζουν στὴν εἴσοδο μὲ ὕφος ποῦ δὲ δείχνει καμμιὰ ἐχθρότητα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τραβιέται πρὸς τὰ πίσω. Δὲν ἔχει τὸν καιρὸ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἀναίσθητους ἀντιπάλους του καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ ποιοὶ εἶναι. Διασχίζει τὸ σπίτι γοργά, βρίσκει τὴν πίσω ἐξοδο, βγαίνει σὲ μιὰ μικρὴ αὐλὴ, πηδάει ἓναν τοῖχο καὶ βρίσκειται σ' ἓνα δρομάκι. Ἀπομακρύνεται μὲ μεγάλα διαστικά δήματα...

"Ἀσσος... φωτογράφος

ΤΑΝ φτάνη στὸ σπίτι, βρίσκει τὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ τὸν περιμένουν μὲ ἀγωνία. Μόλις μπαίνει, τὰ παιδιὰ τὸν ὑποδέχονται μὲ κραυγὲς χαρᾶς καὶ μὲ ἀγκαλιώματα καὶ ἡ Κατερίνα λέει:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Εἴχαμε φοβηθῇ, Γιώργο, ὅτι δὲ θὰ σὲ ξαναβλέπαμε ζωντανό! Δὲν μπορέσαμε νὰ παρακολουθήσουμε τὸ αὐτοκίνητο τῶν ἀπαγωγέων σου, ἐπειδὴ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ καὶ σὲ μᾶς μπήκε ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο γεμάτο Γερμανούς. Λοξοδρομήσαμε γὰρ νὰ ἀποφύγουμε τὸ αὐτοκίνητο τῶν Γερμανῶν καὶ σὰς χάσαμε! Τὶ συνέβη;

Ὁ Γιώργος διηγεῖται τὴν περιπέτειά του καὶ ἔπειτα γυρίζει στὸ Σπίθα, ποῦ μασουλάει μὲ ἀπάθεια μερικά χαρούπια.

— Τὶ ἔγινε μὲ τὶς φωτογραφίες, Σπίθα; Τὶς ἐμφάνισε ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων;

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ Σπίθας ἀπρόθυμα. Εἶπε νὰ τὸν πάρῃς στὸ τηλέφωνο. Ἐμένα μὴ μὲ ἀπασχολῇς τώρα! Δὲ βλέπεις ὅτι τρώω; Θέλεις νὰ μέ κάνῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα;

Ὁ Γιώργος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του χαμογελῶντας καὶ σηκώνει τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου. Συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμαχικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῆς Ἀθήνας καὶ ἀκούει τὴ φωνὴν του νὰ λέη:

— Ἐμπρός;

— Ἐδῶ τὸ Παιδί — φάντασμα, λέει ὁ Γιώργος στὴ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν συμμαχικῶν πρακτόρων. Ἐνεφάνισες ἔκείνες τὶς φωτογραφίες ποῦ πῆρε ὁ Σπίθας;

Δυνατὰ γέλια ἀκούγοντα

Στηρίζεται στο περδάζι, έτοιμος να πηδήσει στο δωμάτιο.

από την άλλη άκρη του σύρματος.

— Χά, χά, χά! Ναι! Τις ενεφάνισα! Είναι όλες τους απολύτως επιτυχείς, αλλά περιέχουν το ίδιο πρόσωπο όλες τους. Χά, χά, χά!

— Το ίδιο πρόσωπο; κάνει ο Γιώργος σαστισμένος. Μά οι άνθρωποι που ήρθαν να με επισκεφθούν στο παλαιοπωλείο ήσαν τρείς! Δεν καταλαβαίνω! Μπόρες τουλάχιστον να αναγνωρίσης το πρόσωπο αυτό;

— Βεβαίως!, απαντάει ο άλλος ξεσπώντας πάλι σε γέλια. Δεν χρειάστηκε να ψάξω στα φωτογραφικά αρχεία της υπηρεσίας μου για να βρώ ποιός ήταν... Χά, χά, χά!

Ο Γιώργος έχει αρχίσει να κνευρίζεται.

— Γιατί γελάς έτσι, ρωτάει.

— Γιατί το πρόσωπο που ήταν σ' όλες τις φωτογραφίες ήταν ή... φατσα του Σπίθα! Ναι! Και έτρωγε χαρούπια! Φαίνεται ότι ο Σπίθας τοποθέτησε τη μηχανή ανάποδα, με το φακό προς το μέρος του, και αντί να φωτογραφίση τους αγνώστους, φωτογράφησε τον... εαυτό του!

Ο Γιώργος γυρίζει και ρίχνει ένα άγριο βλέμμα στο Σπίθα που κυττάζει άλλοι μα σουλώντας και σιγομουρμούρίζοντας ένα τραγουδάκι και κάνοντας την... πάπια!

— Δεν πειράζει, λέει το Παιδί — Φάντασμα στο τηλέφωνο. Έμαθα ποιός ήταν ένας τουλάχιστον από εκείνους που με απήγαγαν. Είναι ταγματάρχης της Ιταλικής μυ

στικής υπηρεσίας και λέγεται Άρνο Τζαφέτι. Έχω αρχίσει ξέρεις, να υποψιάζωμαι τί περίπου συμβαίνει. Έκανες έρευνες σχετικές με τις Ιταλίδες και τις Γερμανίδες που έφτασαν τον τελευταίο καιρό στην Αθήνα;

— Ναι. Δύο γυναίκες έφτασαν στο διάστημα του τελευταίου μηνός. Η μία είναι η γυναίκα του Ιταλού διοικητή της Αθήνας και είναι ηλικιωμένη. Η άλλη είναι μια Ιταλίδα δημοσιογράφος άπεσταλμένη της εφημερίδας «Πομερίτζιο» για να κάνει ρεπορτάζ σχετικά με την κατάσταση των Ιταλικών στρατευμάτων στην Ελλάδα. Λέγεται Μαρία Πόντε και είναι νέα και ωραία και μελαχροινή. Ανήκει όμως στην οργάνωση των φασιστών που είναι αφωτισμένοι στον Μουσολίνι. Γι' αυτό έλλωστε διάλεξαν να στείλουν αυτή.

— Πολύ καλά, λέει ο Γιώργος. Εύχαριστώ. Πού μένει; Σκοπεύω να κάνω μια έρευνα για το πρόσωπό της για καλό και για κακό.

— Μένει στο ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας, δεύτερο πάτωμα, αριθμός 212. Πρόσεξε όμως! Έμαθα ότι είναι δυναμική γυναίκα!

— Θα προσέξω...

Ο Γιώργος αφήνει το άκουστικό και γυρίζει στο Σπίθα. Είναι αποφασισμένος να καταστράψω το χοντρό και καθαυστερημένο φίλο του για την γκάφα του, μα τον προλαβαίνει το Τζιτζίκι, που λέει:

— Ξέρεις, Γιώργο, προτείνω ν' ανοίξουμε ένα φωτογρα-

φείο! Δέν πρέπει νά πάη χαμένο τὸ ταλέντο τοῦ Σπίθα ὡς φωτογράφου!

Τὰ παιδιὰ βάζουν τὰ γέλια καὶ ὁ Σπίθας γλυτώνει ἀπὸ αὐστηρὴ κατασάδα. Μὲ ἀπάθεια, τὸ ἀδιόκοπα πεινᾶσμένο παιδί ἐξασκοῦθεῖ νὰ τρώη τὰ χαρούπια του. Ξαφνικά λέει:

— Γιώργο θὰ μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ ὁ ἀρχηγὸς τῶν συμμαχικῶν κατασκοπῶν μιὰ ἀπὸ τίς φωτογραφίες ἐκεῖνες ὅπου φαίνεται τὸ πρόσωπό μου, καθὼς τρώω χαρούπια;

Ὁ Γιώργος τὸν κυττάζει ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Τί τη θέλεις;

— Νὰ τὴν βλέπω, ὅταν δὲ θᾶξω τίποτε νὰ φάω, καὶ νὰ... παρηγοριέμαι!

Ἡ Μαρία Πόντε

ΕΙΝΑΙ βράδυ, ὅταν δυὸ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ὁ Γερμανὸς φρουρὸς ποὺ στέκεται στὴν πόρτα τοὺς χαιρετᾷ χτυπώντας τὰ τακούνια του καὶ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ μπαίνουν στὴν αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου καὶ κάθονται σ' ἓνα τραπέζι. Ἄλλοι

ἀξιωματικοὶ εἶναι καθισμένοι σ' ἄλλα τραπέζια καὶ τρῶνε κουρδεντιάζοντας.

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο νεοφερμένους, ποὺ εἶναι πρὸ λεπτὸς καὶ πρὸ νευρώδης, λέει στὸν ἄλλο, ἓνα χοντρὸ ἀξιωματικὸ μὲ παχὺ κεφάλι καὶ χαζὴ ἔκφρασι:

— Πρόσεξε, Σπίθα! Δέν πρέπει νὰ καταλάβῃ κανένας τίποτε! Γι' αὐτὸ θὰ φάς μόνο δυὸ μερίδες φαγητό! Ἐχεις ἐπάνω σου τὰ χαρτιά ποὺ δείχνουν ὅτι εἶσαι πραγματικὰ Γερμανὸς ἀξιωματικός. Ἀν σοὺ τὰ ζητήσῃ κανένας δεῖξε τα. Θὰ ἔχῃς ὅμως διαρκῶς τὰ μάτια σου στὸ χῶλ τῆς εἰσόδου γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς ἂν παραιστῇ ἀνάγκη. Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ ἐπάνω καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ κάνω μιὰ ἔρευνα στὸ δωμάτιο τῆς Μαρίας Πόντε, τῆς δημοσιογράφου ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴν Ἰταλία. Σὺμφωνοι;

— Σὺμφωνοι!, κάνει ὁ Σπίθας.

Καί, καθὼς ὁ Γιώργος ἀπομακρύνεται, κάνει νεύμα στὸ γκαρσόνι, ποὺ πλησιάζει μ' ἓναν κατάλογο φαγητῶν...

Στὸ μεταξύ ὁ Γιώργος ἀνεβαίνει τὴ σκάλα ποὺ ὀδηγεῖ ἐπάνω. Ἐνας Γερμανὸς ποὺ φρουρεῖ τὴ σκάλα καὶ τὸν ἀνεγκυστήρει, δὲν τὸν σταματᾷ. Ἀπεναντίας τὸν χαιρετᾷ στρατιωτικὰ. Στὸ δεύτερο πάτωμα τὸ Παιδί — Φάντασμα κοντοστέκεται μέσα στὸ διάδρομο, κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸ 212. Κυττάζει δεξιά καὶ ἀ-

ριστέρα. 'Ο διάδρομος είναι έρημος.

Με γοργές κινήσεις, βγάζει από την τσέπη του ένα έργαλειό το προσαρμάζει στην κλειδαριά και πιέζει ένα κουμπάκι. "Ενας σχεδόν ανεπαίσθητος ήχος ακούγεται και η πόρτα υποχωρεί.

Το Έλληνόπουλο μπαίνει και ξανακλείνει την πόρτα γοργά πίσω του. Δεν ανάβει το φώς, που άλλωστε δεν του χρειάζεται. "Επειτα από μια έγχειρησι που έχει κάνει στά μάτια πριν από καιρό ή δρασί του έχει γίνει υπερφυσική. "Όπως ή κουκουβάγια, μπορεί και βλέπει καθαρά ακόμην και μέσα στο σκοτάδι. Το δωμάτιο της Μαρίας Πόντε και το λουτρό που είναι δίπλα του, είναι άδειο. 'Ο Γιώργος αρχίζει να ψάχνη μεθοδικά, εξετάζοντας το διαμερίσμα σπιθαμή προς σπιθαμή.

Η έρευνα αυτή κρατάει μισή ώρα. Στο τέλος, μέσα στο καζανάκι της τουαλέτας βρίσκει αυτό που ζητάει: μια μικρή άσημενια χελώνα! Η περίφημη χελώνα, για την οποία τόσο σκληρά βασανίστηκε και θανατώθηκε ό 'Ιταλός λοχαγός Γιολάνι!

Είχε δίκιο λοιπόν στους ύπολογισμούς του! Η Μαρία Πόντε και ή μυστηριώδης επισκέπτρια του παλαισπώλη είναι το ίδιο πρόσωπο!

Σκουπίζει τη χελώνα με μια πετσέτα και την βάζει στην τσέπη του. Την ίδια σπιγμή ή πόρτα του διαμερίσματος ανοίγει...

"Ενας ξερός κρότος ακούγεται και το φώς ανάβει. Μια νέα και πολύ ωραία γυναίκα στέκεται εκεί στο κατώφλι. Με το ένα της χέρι κλείνει την πόρτα πίσω της. Το άλλο της χέρι κρατάει ένα μικρό πιστόλι, που ή κάννη του είναι στραμμένη προς το μέρος του Έλληνόπουλου.

— "Ω!, κάνει με μουσική ήρεμη φωνή. "Ενας Γερμανός αξιωματικός! Τιμή μου ή έπίσκεψίς σας! "Εχετε την καλwsύνη να σηκώσετε τὰ χέρια σας και να πάτε να καθήσετε στην πολυθρόνα εκείνη.

Ο Γιώργος μένει για μερικάς στιγμές ασάλευτος. Θaumάζει τη νέα αυτή όχι μόνο για την όμορφιά της αλλά και για την απόλυτη ήρεμία της.

"Επειτα σηκώνει τὰ χέρια του έλαφρά και πηγαίνει και κάθεται στην πολυθρόνα που του έδειξε.

Μένει σιωπηλός, περιμένοντας. Ξέρει ότι τὰ λόγια που θά ανταλλάξουν θά έχουν μεγάλη σημασία, γιατί θά τον οδηγήσουν στη λύσι του μυστηρίου της άσημενιας χελώνας. Η γυναίκα λέει:

— Μπορώ να μάθω τι γυρεύατε μέσα στο διαμερίσμά μου κύριε Γερμανέ;

Ο Γιώργος μένει για λίγο σκεπτικός. "Επειτα λέει:

— Είμαι συλλέκτης έργων τέχνης. "Εμαθα ότι αποκτήσατε ένα χαριτωμένο κομποτέχνημα και δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την περιέργειά μου! "Ηρθα λοιπόν να το δω!

— "Α!, κάνει ή 'Ιταλίδα,

Πολύ συγκινητικό αυτό... Και τὸ εἶδατε;

— Ναι!

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας Πόντε δείχνει κάποια ταραχή. Καθὼς στέκεται πολὺ κοντὰ στὸ Γιώργο, μὲ τὸ πιστόλι πάντα προτεταμένο, τὸ βλέμμα της, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς τουαλέτας. Γιὰ μιὰ μόνο στιγμή. Αὐτὴ ὅμως ἡ στιγμή εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὸ Γιώργο. Τὰ χέρια του κατεβαίνουν καὶ κινούνται πρὸς τὰ ἔμπροσ. Πιάνουν τὸ ὀπλισμένο χέρι τῆς Ἰταλίδας καὶ μὲ μιὰ ἐλαφρὴ στροφὴ ἀπασποῦν ἀπὸ τὰ δάκτυλά της τὸ μικρὸ πιστόλι. Ἐπειτα, λέει:

— Κάνε μου τώρα τὴ χάρι νὰ καθήσης Μαρία Πόντε! Ἐχουμε νὰ κουβεντιάσουμε! Ποιὰ εἶσαι καὶ ποιοὶ ρόλο παίζεις σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ τί σημασία ἔχει ἡ ἀσημένια χελώνα;

Ἡ Ἰταλίδα χαμογελάει περὶφρονητικά.

— Δὲν πρόκειται νὰ μάθης τίποτε ἀπὸ μένα, Γερμανέ!, λέει. Ξέρω ὅτι κάποιος μὲ πρόδωσε καὶ ὅτι δουλεύεις ἔπειτα ἀπὸ συνεννόησι μὲ τὴν Ἰταλικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία! Τὸ ξέρω αὐτό. Ξέρω ὅμως ὅτι στὸ τέλος, ἔστω κι' ἂν ἐγὼ καὶ πολλοὶ ἄλλοι σὰν ἐμένα πεθάνουμε, θὰ τὸν χάσετε τὸν πόλεμο! Στὸ τέλος νικητὴς θὰ γῇ ἡ ἐλευθερία! Ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν πού ἔχετε ὑποδουλώσει, ὅπως ἡ Ἑλλάδα, ἡ Γαλλία, ἡ Πολωνία καὶ ἄλλα ἔθνη καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν λαῶν

τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γερμανίας πού ἔχουν ὑποδουλωθῇ στὸ φασισμό τοῦ Μουσσολίνι καὶ στὸ Ναζισμό τοῦ Χίτλερ!

Τὰ λέει ὅλα αὐτὰ μὲ πολὺ δυνατὴ φωνή. Ὁ Γιώργος πού τὴν ἀκούει κατὰπληκτος καταλαβαίνει τώρα καθαρὰ τὸ ρόλο τῆς νεαρῆς Ἰταλίδας. Εἶναι μέλος μιᾶς πατριωτικῆς ὁργανώσεως τῆς Ἰταλίας, πού ἔχει ὡς σκοπὸ τῆς νὰ διώξῃ τὸ Μουσσολίνι καὶ νὰ θέσῃ τέρμα στὸν πόλεμο!

— Σsst!, κάνει. Πιὸ σιγὰ Μαρία Πόντε! Μπορεῖ νὰ σὲ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ διάδρομο τί ποτε Γερμανοί!

Ἡ Ἰταλίδα γουρλώνει τὰ μάτια της.

— Δὲν... δὲν καταλαβαίνω! λέει σαστισμένη. Οἱ... Γερμανοί; Κι' ἐσύ τί εἶσαι;

— Ἑλληνας!, λέει ὁ Γιώργος χαμογελώντας.

Ἐχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα μὲ τὴ Μαρία Πόντε. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη καί, ἂν συνεργαστῇ μαζί της καὶ μὲ τὴν ὁργάνωσιν τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν στὴν ὁποῖα αὐτὴ ἀνήκει, μπορεῖ νὰ πετύχῃ μεγάλα πράγματα.

Φέρνει τὸ χέρι του στὸ πρόσωπο καὶ ἀπασπᾷ μιὰ λεπτὴ μάσκα ἀπὸ ρόζ καουτσούκ πού σχηματίζει ἓνα δεῦτερο δέρμα ἀλλάζοντας τὰ χαρακτηριστικά του. Φαίνεται τώρα τὸ φυσικὸ του πρόσωπο. Ἡ φωτογραφία μου ἔχει δημοσιευθῇ πολλὰς φορὰς στὶς ἰταλικὰς καὶ τὶς γερμανικὰς ἐφημερίδες.

Ἡ Πόντε ἀνοίγει τὰ μάτια
της διόπλστα.

— Τό... τὸ Παιδί — Φάν-
τασμα!, τραυλίζει. Θεέ μου!
Δὲν μπορούσα νὰ φανταστώ
κάτι τέτοιο!...

Χάιλ Χίτλερ

ΤΟ ΟΜΟΡΦΟ πρὸ
σωπὸ της ἔχει
γαμίσει τώρα χαρά. Κάθεται
ἀπέναντι στὸ Γιῶργο καὶ συ-
νεχίζει:

— Δὲν μπορούσα ποτὲ νὰ
τὸ φανταστώ ὅτι θὰ εἶχα τέ-
τοια τύχη. Καὶ νὰ σκεφτῆς ὅ-
τι ἀκριβῶς ἠλπίζα νὰ μπορέ-
σω νὰρθῶ ἐδῶ στὴν Ἀθήνα σ'
ἐπαφῇ μὲ σένα ἢ μὲ τοὺς συμ-
μαχικοὺς πράκτορες!

— Ἐξήγησέ μου τὰ ὅλα
ἀπὸ τὴν ἀρχή, λέει ὁ Γιῶρ-
γος.

— Ὅπως θὰ ἔχης καταλά-
βει, ἀνῆκω σὲ μιὰ μυστικὴ ἰ-
ταλικὴ ὁργάνωσι πατριωτῶν
ποὺ θέλουν νὰ ρίξουν τὸ Μουσ-
σολίνι καὶ νὰ σταματήσουν
τὸν πόλεμο ποὺ θὰ καταστρέ-
ψῃ τὴν Ἰταλία. Στὴν ἴδια ὁρ-
γάνωσι ἀνῆκε καὶ ὁ λοχαγὸς
Γιολάνι τῆς μυστικῆς ἰταλι-

κῆς ὑπηρεσίας. Ὄταν μάθαμε
ὅτι ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία εἶχε
πληροφορηθῇ ὅτι ἓνας συμμα-
χικὸς πράκτωρ εἶχε στείλει
στὴν Ἀθήνα στὸ παλαιοπω-
λεῖο ποὺ ξέρεις, ἓνα μήνυμα
σὲ μιὰ μικρὴ ἀσημένια χελώ-
να, ἀποφασίσσαμε νὰ ἐνεργή-
σουμε ἔτσι ὥστε τὸ μήνυμα
νὰ μὴ φτάσῃ στὰ χέρια τῶν
φασιστῶν. Κανονίσσαμε ὥστε
νὰ ἀνυπόληπτα νὰ πᾶν νὰ τὸ πά-
ρῃ ὁ Γιολάνι καὶ συγχρόνως
νὰ πᾶω ἐγώ, νὰ τὸν ρίξω ἀναί-
σθητο καὶ νὰ τοῦ τὸ πάρω
καὶ νὰ φύγω! Ἔτσι, καὶ ὁ
Γιολάνι δὲ θὰ γινόταν ὑπο-
πτος γιὰ τοὺς συναδέλφους
του τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας,
καὶ τὸ μήνυμα δὲ θὰ ἔπεφτε
στὰ χέρια τῶν φασιστῶν καὶ
ὁ πράκτωρ τῶν Συμμάχων θὰ
εὕρισκε τὸν καιρὸ νὰ ξεφύγῃ...
Μὰ οἱ φασίστες κατὰ μυστὴρ
καὶ καὶ βασάνισαν τὸν Γιολ-
λάνι, ποὺ ὅμως πέθανε σὰν
ἥρωας χωρὶς νὰ προδώσῃ!

— Καὶ τί εἶναι τὸ μήνυμα
αὐτό; ρωτᾷ ὁ Γιῶργος.

— Δὲν ξέρω. Εἶναι χαρ-
αγμένο μὲ μιὰ δελόνα κάτω ἀ-
πὸ τὴ χελώνα, πάνω στὸ μέ-
ταλλο. Μὰ δὲν τὸ καταλαβαί-
νω. Εἶναι γραμμένο σὲ κρυ-
πτογραφικὴ γλῶσσα.

— Ὅα τὸ καταλάβω ἐγὼ ὅ-
ταν τὸ διαβάσω, λέει ὁ Γιῶρ-
γος. Τώρα, τί θὰ κάνουμε; Θὰ
ἐξακολουθήσῃς νὰ παίζῃς τὸ
ρόλο τῆς δημοσιογράφου ἢ
προτιμᾷς νὰ σὲ κρύψουμε ἐ-
μεῖς...

— Ὅχι, λέει ἡ Ἰταλίδα.
Θὰ μείνω στὴ θέσι μου. Ἄν
θέλῃς ὅμως, μπορούμε νὰ ἔ-

χουμε μιὰ ἐπαφή γιὰ νὰ συνεργαστοῦμε καὶ νὰ κανονίσουμε νὰ φέρομε σ' ἐπαφή μὲ τοὺς Συμμάχους τοὺς Ἰταλοὺς πατριώτες.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ τηλεφωνήσω. Σύνθημα θὰ εἶναι «γεράκι» καὶ τὸ παρασύνθημα «λαγός». Σὺμφωνοι;

— Σὺμφωνοι.

Ὁ Γιώργος σηκώνεται καὶ σφίγγει τὸ χέρι τῆς Ἰταλίδας καὶ τῆς δίνει πίσω τὸ πιστόλι τῆς.

— Χάρηκα πολὺ, λέει, ποὺ γνώρισαι μιὰ γενναία Ἰταλίδα ποὺ ἀγαπάει τὴν ἐλευθερία. Καλὴ ἀντάμωση...

— Καλὴ ἀντάμωση, λέει ἡ Μαρία Πόντε.

Ὁ Γιώργος βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. Ὁ Ἰδιόδρομος εἶναι πάντα ἄδειος. Πρὶν βγῆ βάξει πάλι στὸ πρόσωπό του τὴ λαστιχένια μάσκα. Κατεβαίνει τὴ σκάλα, φτάνει στὸ χῶλ, κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τῆς τραπεζαρίας καί... τὸ αἷμα του παγώνει!

Κωμικοτραγικὰ γεγονότα ἔχουν διαδραματισθῇ στὸ διάστημα ποὺ ὁ Γιώργος βρισκόταν στὸ δωμάτιο τῆς Ἰταλίδας δημοσιογράφου.

Ὁ Σπίθας τρώει τὸ πρῶτο πιάτο του τόσο ἀστραπιαῖα ὥστε, πρὶν τὸ γκαρσόνι κἀνὴ μερικὰ βήματα, τὸ φωνάζει πάλι:

— Φέρε μου ἄλλη μιὰ μερίδα!, λέει.

Τὸ γκαρσόνι κυττάζει σαρκισμένο τὸ ἄδειο πιάτο καὶ ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πότε τὸ ἄδειασε ὁ παρὰξενος αὐτὸς ἀξιώματικὸς. Ἡ ἴδια ἀπορία σχηματίζεται στὸ πρόσωπο ἑνὸς Γερμανοῦ ἀξιώματικού ποὺ τὸ τραπέζι του εἶναι ἀπέναντι στὸ Σπίθα. Βλέπει κι' αὐτὸς τὸν «συνάδελφό» του νὰ καταβροχθίζει ἀστραπιαῖα τὸ περιεχόμενο τοῦ πιάτου του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Πάει νὰ τρῶῃ λοιπὸν καὶ περιμένει νὰ φέρῃ τὸ γκαρσόνι τὸ δεῦτερο πιάτο.

Αὕτῃ τῇ φορὰ εἶναι μιὰ ὠραία μερίδα κρέας μὲ πατάτες. Μόλις ἀκουμπάει τὸ γκαρσόνι τὸ πιάτο μπροστὰ στὸ Σπίθα τὸ ἀχόρταγο παιδί καταβροχθίζει τὸ φαγητὸ μὲ δύο ἱμνουικίες!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει τὸ γκαρσόνι.

— Θεέ μου!, κάνει καὶ ὁ ἀξιώματικὸς ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας. Τὶ νόστιμο φαγητό!

Καὶ ξεχνάει τὶς ὁδηγίες τοῦ Γιώργου. Βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ τραπεζαρία, ὅπου μπορεῖ νὰ φάῃ ὅσο θέλει καὶ ὅτι θέλει! Τὶ κάθεται λοιπὸν;

— Γκαρσόν!, λέει. Φέρε μου δύο ἀκόμη μερίδες! Γρήγορα!

Βρίσκεται σὸ πέμπτο πιάτο του, ὅταν ὁ ἄλλος ἀξιώματικὸς ἀρχίζει νὰ ὑποψιάζεται ὅτι ὁ «συνάδελφός» του εἶναι κάπως παρὰξενος. Θέλει νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Πετάγεται ὀρθίος, χαιρετάει φασιστικὰ ση

κλώνοντας τὸ δεξιό του χέρι καὶ λέει:

— Χάιλ Χίτλερ! (Ζήτηω ὁ Χίτλερ).

Ὁ Σπίθας πού δὲν ἔχει ξεχάσει ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ φέρεται σὰν ἀληθινὸς Γερμανὸς ἀξιωματικός, σηκώνεται καὶ ὠμώνει τὸ χέρι του, ἐνῶ λέει μὲ τὸ στόμα μπουκωμένο:

— Χάιλ Χίτλερ!

Καὶ ξανακάθεται μουρμουρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Νὰ πνιγῇς κι' ἐσύ καὶ ὁ Χίτλερ σου!

Καὶ φωνάζει στὸ γκαρσόνι:

— "Ἄλλη μιὰ μερίδα!

Ὁ ἀξιωματικὸς προσέχει τώρα ὅτι ἡ προφορά τοῦ συναδέλφου του εἶναι κι' αὐτὴ κάπως παράξενη. Ξανασηκώνεται, χαϊρετάει πάλι φασιστικά καὶ λέει:

— Ταγματάρχης Χάνς Φίτσαερ! Χάιλ Χίτλερ!

Ὁ Σπίθας τὸν μιμνεῖται. Σηκώνεται, χαϊρετάει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ λέει:

— Ταγματάρχης Βίλλυ Σπίτεν! Χάιλ Χίτλερ!

Καὶ ξανακάθεται μουρμουρίζοντας:

— Μοῦχει κολλήσει σὰν πσιμπούρι ὁ παλιό - Γερμαναράς!

Ἡ νέα του παραγγελία φτάνει καὶ ὁ Σπίθας πέφτει μὲ τὰ μοῦτρα στὸ φαγητό. Ὁ ἄλλος εἶναι βέβαιος τώρα δι' ἔχει μπροστά του ἕναν ἄνθρωπο πού φορεῖ τὴ γερμανικὴ στολή, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε Γερμανὸς οὔτε ἀξιωματι-

κός. Σηκώνεται γιὰ τρίτη φορά, πηγαίνει κοντὰ στὸ Σπίθα, φέρνει τὸ χέρι του στὸ πιστόλι πού κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη του καὶ ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Μὰ δὲν προλαβαίνει!

Ὁ Σπίθας πετάγεται ὀρθιος μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ. Οὐρλιάζει στὴν... ἑλληνικὴ γλῶσσα, ξεχνώντας ὅτι ἔχει νὰ κἀνῃ μὲ Γερμανὸ καὶ ὅτι εἶναι καὶ ὁ ἴδιος «Γερμανός»!

— Θὰ μὲ ἀφήσης μὰ φάω μὲ τὴν ἡσυχία μου γουρούνη, ναὶ ἢ ὄχι. "Ἡ τὸ κάνεις ἐπίτηδες γιὰ νὰ μείνω νηστικός καὶ νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα;

Καὶ ἡ γροθιά του ταξιδεύει στὸν ἀέρα σὰν βολίδα καὶ σκάζει σὰν χειροβομβίδα πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ. Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ Χίτλερ ἐκσφεινδονίζεται πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσῃ φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα τραπέζι ὅπου εἶναι καθισμένοι δυὸ συνάδελφοί του καὶ κυλιέται στὸ πάτωμα μαζί μὲ τὸ τραπέζι, τὰ πιᾶτα καὶ τοὺς ἀξιωματικούς!

Ἡ.. νυχτερίδα!

ΑΥΤΗΝ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ Γιώργος φτάνει στὸ χώλ τοῦ ξενοδοχείου καὶ κυττάζει πρὸς τὴν τραπεζαρία.

Βλέπει τὸ Σπίθα νὰ δίνει τὴν τρομακτικὴ ἐκείνη γροθιά μὲ τὰ φοβερά ἀποτελέσματά.

της και τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες του. Εἶναι φανερό ὅτι ὁ φίλος του δὲ θὰ βγῇ ποτὲ ζωντανὸς ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Βλέπει κιόλας τοὺς Γερμανοὺς ἀξιωματικούς πού γεμίζουν τὴν τραπεζαρία νὰ σηκώνωνται φέρνοντας τὰ χέρια τους στὰ πιστόλια τους, ἐνῶ ὁ Σπίθας ἔχοντας ἐπιτέλους καταλάβει σὲ πόσο δύσκολη θέσι ἔχει φέρει τὸν ἑαυτό του μένει ἀσάλευτος, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

Ὁ Γιώργος ἐτοιμάζεται νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του τὸ φίλο του ὅταν ἀλλόκοτα πρᾶγμαται ἀρχίζουν νὰ συμβαίνουν, πρά-

γματα πού κάνουν τοὺς Γερμανοὺς νὰ νομίσουν ὅτι ἔχουν τρελλαθῇ.

Ὁ Σπίθας θυμᾶται ξαφνικά, στὴν ἀπελπισία του, ὅτι ἔχει μεγάλες ικανότητες θαυμαστοποιῶ. Μπορεῖ νὰ κάνῃ τοὺς ἄλλους μὲ τὴ δύναμι τῆς ὑπερβολῆς, ὅτι ἔχει ἀλλάξει μορφή. Αὐτὸ εἶναι βέβαια ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα κόλπα τῶν θαυμαστοποιῶν καὶ ταχυδὰ κτυλοργῶν, ἓνας ὅμως πού ξέρει καλὰ τὰ μυστικά τῆς τέχνης αὐτῆς μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ. Καὶ ὁ Σπίθας τὰ ξέρει καλὰ τὰ μυστικά αὐτά.

Σηκώνει λοιπὸν τὰ χέρια του, τὰ σαλεύει σὰν φτερούγες νυχτερίδας καί... μεταβάλλ

— Δυστυχῶς κύριε, τοῦ λέει. Εἶναι ἤδη πουλημένη.

Μέ ένα κοφτό χτύπημα τού πετά τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸ χέρι

λεται σὲ νυχτερίδα! Τὸ ἄλλο κοτο πουλὶ πετάει πρὸς τὸ χῶλ, περνάει μπρὸς ἀπὸ τὸ Γιώργο καὶ βγαίνει στὸ δρόμο καὶ στὴ νύχτα, ὅπου χάνεται!

Γιὰ ἓνα ὁλόκληρο λεπτὸ οἱ Γερμανοὶ μένουν ἀσάλευτοι, μὴν τολμώντας νὰ πιστέψουν αὐτὸ πού ἔγινε. Ἐπειτα τρέχουν ὅλοι μαζί πρὸς τὴν ἐξοδο.

Μὰ εἶναι ἀργὰ πιά. Ὁ Σπίθας καὶ ὁ Γιώργος πού ἔχει βγῆ ἀμέσως ξαπίσω του ἔχουν φτάσει στὸ αὐτοκίνητο πού τοὺς περιμένει πρὸς πέρα, στὴν ὁδὸ Κολοκοτρώνη, καὶ ἔχουν ξεκινήσει.

— Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας καθὼς ἀπομακρύνεται γοργά. Ὁ παλιο - Γερμαναράς! Μ' ἔκανε κι' ἔκοψα στὴ μέση ἓνα τόσο νόστιμο γεῦμα! Μὰ δὲν μπορούσα ἄλλο, Γιώργο! Κάθε μισὸ λεπτὸ σηκωνόταν καὶ μοῦ ἔλεγε «Χάιλ Χίτλερ» Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς πόσο μοῦ ἔδινε στὰ νεῦρα αὐτό!

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Γιώργος ἔχει ἀποκρυπτογραφήσει τὸ μήνυμα τοῦ νεκροῦ πράκτορος τῶν Συμμάχων, πού εἶναι γραμμένο μὲ βάσι τὸν κώδικα πού ἔχει καὶ τὸ Παιδί — Φάντασμα. Εἶναι ἓνα σπουδαῖο μήνυμα, πού θὰ κάνη τὸν

ἀρχιστράτηγο τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς νὰ ἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Συνδέεται ἄμέσως μὲ τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς συσκευῆς ἀσυρμάτου.

«Στρατηγέ μου, λέει, ἔχω τὴν ἀσημένια χελώνα! Περιέχει ἓνα μήνυμα μεγάλης σημασίας. Περιέχει στοιχεῖα λεπτομερῆ γιὰ ὅλες τὶς δόσεις τῶν Ἰταλῶν στὰ Δωδεκάνησα. Ὅταν φτάσῃ ἡ στιγμή νὰ κάνουμε ἀπόβασι ἐκεῖ, θὰ ξέρουμε ποῦ νὰ χτυπήσουμε καὶ ποῦ νὰ ἀποβιβαστοῦμε!»

«Συγχαρητήρια παιδί μου! λέει μὲ χαρὰ ὁ ἀρχιστράτηγος. Θὰ σοῦ δώσω ἓνα γραμματέα μου γιὰ νὰ τοῦ ὑπαγορεύσῃς τὸ μήνυμα.»

«Εὐχαρίστω. Στὸ μεταξύ ὁμῶς, θέλω ἀπὸ σὰς κάτι...»

Καὶ ὁ Γιώργος διηγεῖται τὴν ἱστορίαν μὲ τὴν Μαρίαν Πόντε. Ὅταν τελειώσῃ, λέει:

«Θέλουν νὰ συνδεθοῦν μὲ ἀντιπρόσωπο τῶν Συμμάχων στὴν Ἰταλία. Ἐγγυῶμαι γιὰ τὴ Μαρίαν Πόντε, στρατηγέ μου!, εἶναι ἀληθινὴ ἀγωνίστρια τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ ὁργανώσις τῆς θὰ μᾶς φανῇ πολὺ χρήσιμη...»

«Πολὺ καλὰ, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος. Νὰ τῆς πῆς...»

Ὁ ἀρχιστράτηγος δίνει στὸ Γιώργο ἐξηγήσεις γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συνδεθοῦν οἱ Ἰταλοὶ πατριῶτες μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῶν Συμμάχων στὴν Ἰταλία. Ἐπειτα, ὁ Γιώργος ὑπαγορεύει τὸ μήνυμα

καὶ διακόπτει τὴν ἐκπαμπή.

Γυρίζει στὸ ἄλλο δωμάτιο ὅπου εἶναι οἱ φίλοι του καὶ σηκώνει τὸ τηλέφωνο. Συνθέτει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ λέει:

— Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ τὴ δεσποινίδα Μαρίαν Πόντε;

— Μιὰ στιγμή παρακαλῶ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ Γιώργος ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς Μαρίας Πόντε νὰ λήῃ:

— Ἐμπρός!

— Ἐδῶ γεράκι!, λέει ὁ Γιώργος δίνοντας τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως.

— Τί θέλετε; ρωτᾷ ἡ Ἰταλίδα.

Ὁ Γιώργος ζαρώνει τὰ φρύδια του. Ἡ Μαρίαν Πόντε δὲν πρόφερε τὸ παρασύνθημα! Γιατί; Μήπως...

— Ἐδῶ γεράκι, ξαναλέει.

— Κάνετε λάθος, λέει ἡ Πόντε.

Καὶ κλείνει τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει.

Ἡ Ἰταλίδα δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, γιατί κάποιοι ἦσαν μέσα στὸ δωμάτιό της. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τὴν εἶχαν συλλάβει οἱ Ἰταλοὶ ἢ οἱ Γερμανοί!

Μένει γιὰ λίγο σκεπτικὸς.

Ἐπειτα σηκώνει πάλι τὸ ἀκουστικό. Συνθέτει τὸν ἀριθμὸ ἐνὸς μέλους τῆς ὁργανώσεώς του ποῦ μένει στὸ κέντρο τῆς πόλεως, κοντὰ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

— Αὐτὴ τὴ στιγμή, τοῦ λέει οἱ Γερμανοὶ ἢ οἱ Ἰταλοὶ

συνέλαβαν μια νέα και ωραία μελαχροινή γυναίκα στη Μεγάλη Βρεταννία. Παρακολούθησε την έξοδο του ξενοδοχείου καί, αν την βγάλουν προσπάθησε να μάθης πού θα την πάνε και τηλεφώνησέ μου.

— Πολύ καλά, Παιδί—Φάντασμα!

Έπειτα από μια ώρα ο Γιώργος έχει την πληροφορία που θέλει. Την Μαρία Πόντε την έχουν συλλάβει οι Γερμανοί! Και την έχουν μεταφέρει σ' ένα κτίριο της οδού 'Αχαρνών, όπου έχει τα γραφεία της μια υπηρεσία της γερμανικής αντιδικτατοκρατείας!

Μια ήρωική γυναίκα

ΤΗΝ ίδια ώρα, η Μαρία Πόντε περνάει δύσκολες στιγμές. Είναι κλεισμένη σ' ένα δωμάτιο με τὰ χέρια δεμένα στους καρπούς μ' ένα σκοινί, καθισμένη σέ μια καρέκλα. Άπέναντί της στέκεται ένας Γερμανός αξιωματικός και δίπλα του ένας άλλος αξιωματικός,

Ίταλός. 'Ο Πρώτος λέει στο δεύτερο:

— Σας ειδοποίησα έπειδή πρόκειται για συμπατριώτισσά σας. 'Η υπηρεσία μου έχει την πληροφορία ότι η Μαρία Πόντε, δημοσιογράφος, συνεργάζεται με τὸν ἐχθρό! Δὲν είχαμε όμως στοιχεία ὡς τῇ στιγμή πού μάθαμε ὅτι ἀνήκει σέ μια ἰταλική ἀνατρεπτική ὀργάνωση καί ὅτι καί ἡ ἰταλική μυστική υπηρεσία προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ στήν 'Αθήνα μια μελαχροινή νέα, καί ωραία γυναίκα πού εἶχε πάρει μέρος στήν κλοπὴ ντοκουμέντων ἢ μηνύματος ἢ κάτι τέτοιου. 'Εδῶ καί μια ὥρα περίπου στή Μεγάλη Βρεταννία ὅπου μένει ἡ Πόντε, εἶνε ἓνα ἐπεισόδιο πολὺ παράξενο. Ένας ἄνθρωπος ντυμένος με στολή Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ μπήκε στήν τραπεζαρία καί ἔφαγε σὰν λύκος. Έπειτα χτύπησε ἓνα Γερμανὸ ἀξιωματικὸ ἐγινε... νυχτερίδα! καί ἔφυγε! Τὸ τελευταῖο αὐτὸ βέβαια εἶναι παραμῦθι!... Πάντως, τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ δοκιμάσω νὰ κάνω μια ἐρευνα στὸ διαιρέρισμα τῆς Πόντε. Δὲ βρήκαμε τίποτε ἐκτὸς ἀπὸ κάτι πολὺ σημαντικὸ.

— Τί; ρωτᾷ ὁ Ίταλός.

— Πάνω στὸ πιστόλι τῆς ὑπῆρχαν τὰ ἀποτυπώματα τοῦ... Παιδιοῦ — Φάντασμα!

— Πῶς; κάνει ὁ Ίταλός ἀξιωματικὸς ἀνασκιρτώντας. Εἶστε βέβαιος γι' αὐτό; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνεργάζεται με τὸ Παιδί — Φάντασμα μια γυναίκα πού εἶναι ἀφω-

σιωμένο μέλος του φασιστικού κόμματος και λατρεύει το Μουσολίνι!

— Βρήκαμε τα δακτυλικά αποτυπώματα του Παιδιού — Φάντασμα!, λέει πάλι ο Γερμανός. Και θα την αναγκάσουμε να μιλήσει και να μάς πη πώς δρέθηκαν στο πιστόλι της αυτά τα αποτυπώματα! "Αν δέν μάς πείση ότι είναι άθώα, θα την στείλουμε στο στρατοδικείο!

Ο 'Ιταλός γυρίζει προς την συμπατριώτισσά του.

— Πήτε κάτι λοιπόν! Μπορείτε να αποδείξετε ότι είστε άθώα, δέν είν' έτσι;

— Δέν έχω να πώ τίποτε!, απαντάει ή νέα γυναίκα. 'Αφήστε με και οι δυο ήσυχοι!

Το χέρι του Γερμανού σηκώνεται και πέφτει βαρειά πάνω στο πρόσωπο της αφήνοντας σημάδια των χοντρών δακτύλων του. Αίμα αρχίζει να τρέχει από τη μύτη της. Με ήρεμη φωνή, ή 'Ιταλίδα λέει:

— Είσαι άνανδρος! Σάν δλους τους όπαδούς του Χίτλερ! "Ανανδρος! Χτυπάς έναν αίχμαλτο και μάλιστα γυναίκα! Είμαι δεμένη, διαφορετικά, θά...

Το χέρι του Γερμανού ξαναχτυπάει με λύσσα πάλι και πάλι και πάλι... 'Η Μαρία Πόντε χάνει τις αισθήσεις της.

— Όταν συνέλθη, λέει ο Γερμανός άξιοματικός θα αρχίσουμε την αληθινή ανάκρισι! "Αν δέν την κάνω να μιλήσει θα παραιτηθώ!

'Από ένα τραπέζι παίρνει ένα ποτήρι νερό και το άδειά-

ζει στο πρόσωπο της λιπόθυμης γυναίκας. Αυτή άνοίγει τα μάτια της, κυττάζει τον Γερμανό με περιφρόνησι και κρατάει το στόμα της κλειστό.

— Για τελευταία φορά, λέει αυτός, σε ρωτώ: Πώς δρέθηκαν τα αποτυπώματα του Παιδιού — Φάντασμα πάνω στο πιστόλι σου;

'Η 'Ιταλίδα μένει σιωπηλή. Ο Γερμανός άνοίγει ένα συρτάρι του τραπεζιού και βγάζει ένα μικρό και χοντρό μαστίγιο. Το ζυγιάζει στην παλάμη του, το κάνει να κροταλίσσει στον άέρα και σηκώνει το μαστίγιο ψηλά, πάνω από το καρμύ της αίχμαλτης.

Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοίγει και ένας λοχίας μπαίνει μέσα. Πηγαίνει κοντά στον Γερμανό άξιοματικό και του λέει κάτι στο αυτί. Έκείνος άνασκιρτάει και τα μάτια του λάμπουν.

— Είσαι βέβαιος; λέει. Θεέ μου! Λές να είμαστε τόσο τυχεροί;

Γυρίζει στον 'Ιταλό συνάδελφό του και προσθέτει:

— Προσέχετε την όσο να γυρίσω! Φαίνεται ότι θάχουμε κι' άλλο ψάρι στα δίχτυα μας!

Και βγαίνει μαζί με τον λοχία...

«Ψηλά τα χέρια!»

Σ ΤΟ μεταξύ μπροστά στο κτίριο συμβαίνουν παράξενα πράγμα

τα. Δυὸ ἴσκιοι παραμονεύουν μέσα στὸ σκοτάδι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι, πίσω ἀπὸ ἕναν κορμὸ δέντρου.

— Δὲν φαίνονται νὰ μένουν πολλοὶ στὸ κτίριο αὐτό, λέει ὁ ἕνας ἴσκιος. Τὰ δυὸ πρῶτα πατώματα εἶναι σκοτεινὰ καὶ μόνο στὸ τρίτο ὑπάρχει φῶς σὲ δυὸ παράθυρα. Ἄκουσε τί θὰ κάνω, Σπίθα.

— Τί θὰ κάνης Γιώργο;

— Θὰ δοκιμάσω νὰ σκαρφαλώσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σωλήνα τοῦ νεροῦ τῆς βροχῆς ὡς τὸ τρίτο πάτωμα καὶ νὰ μῶ στὸ κτίριο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ποὺ εἶναι δίπλα στὸ σωλήνα ἐκεῖ πάνω. Ὑπάρχει ὅμως ἕνας Γερμανὸς φρουρὸς στὴν πόρτα καὶ θὰ μὲ δῇ. Γι' αὐτὸ θὰ πᾶς κοντά καὶ θὰ προσπαθήσης μὲ κάποιον τρόπο νὰ τοῦ ἀποσπάσης γιὰ λίγο τὴν προσοχή. Ἐπειτα, θὰ φύγης καὶ θὰ κρυφτῇς λίγο πιο πέρα γιὰ νὰ περιμένῃς. Κατάλαδες;

— Κατάλαβα!, ἀπαντᾷ. τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο καὶ καθυστερημένο παιδί. Θὰ κάνω ὅτι μοῦ εἶπες, ἀλλὰ μὲ ἕνα ὄρο: Ἄν στὸ δρόμο σου βρῇς καμμιά κουζίνα μὲ τρόφιμα, βάλῃς μερικὸς μεζέδες στὴν τσέπη σου γιὰ μένα, ἔ; — Ἐν τάξει, Σπίθα, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος γελώντας σιγανά. Προχωρεῖ!

Ὁ Σπίθας προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουροῦ. Ἐκεῖνος ὅταν τὸν βλέπῃ, στρέφει πρὸς τὸ μέρος τοῦ τὸ ὄπλο του καὶ λέει:

— Ἄλτ! Ποιὸς εἶσαι; Δὲν

ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία τέτοια ὥρα; Πλησίασε μὲ τὰ χέρια ψηλά!

Ὁ Σπίθας σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά καὶ βάζει σὲ ἐνέργεια τῆς ἱκανότητές του ὡς θαυματουργοῦ. Στὰ χέρια του κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους δυό.. λαγοὶ! Δυὸ φρεσκοσκοτωμένοι λαγοὶ ποὺ ζυγίζουν πᾶνω ἀπὸ πέντε κιλά ὁ καθένας!

— Ἄ!, κάνει ὁ φρουρὸς γλείφοντας τὰ χεῖλῖ του.

— Τοὺς πουλάω!, λέει ὁ Σπίθας. Εἶναι σπουδαῖοι! Θὰ κάνης ἕνα φαγητὸ ποὺ θὰ γλείφῃς καὶ τὰ δάχτυλά σου!

Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του, βλέπει τὸ Γιώργο νὰ πλησιάσῃ στὸν τοῖχο νὰ πιάνεται ἀπὸ τὸ σωλήνα ποὺ ἀπέχει καμμιά δεκαριά μέτρα ἀπὸ τὸ φρουρὸ καὶ νὰ σκαρφαλώνῃ γοργὰ μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ κτιρίου.

Ὁ Γερμανὸς λέει:

— Πόσο τοὺς πουλάς;

— Δυὸ κουραγμένες τὸν ξανα! Τζάμπα! Χάρισμα! Δωρεάν! Μανούλα μου!

— Ἄκουσε!, λέει ὁ Γερμανὸς ἄγρια. Μπορῶ καὶ νὰ σὲ σκοτώσω γιατί κυκλοφορεῖς τέτοια ὥρα ἔξω! Θὰ σοῦ χαρίσω ὅμως τὴ ζωὴ, ἂν ἀφήσης χάμω τοὺς λαγούς καὶ φύγῃς! Ἀμέσως!

Τὸ στήθος τοῦ Σπίθα γεμίζει ἀγανάκτησι ἐναντίον τοῦ Γερμανοῦ. Μπορεῖ οἱ λαγοὶ νὰ εἶναι ἀνύπαρκτοι, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει καὶ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ παλιό - Γερμαναράς χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ τίποτε! Ἐξάλλου ἀπὸ

τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ φτάνει τώρα ὡς τὰ ρουθούνια του μιά ὀσμή. Εἶναι ὀσμή ἀπὸ μαγειρεμένο κρέας!

— Μανούλα μου!, κάνει τὸ ἀχόρταγο Ἑλληνόπουλὸ ξεγνώστας καὶ τὶς διαταγὰς τοῦ Γιώργου καὶ τὸν κίνδυνον ποὺ διατρέχει. Μανούλα μου!

Σκύβει κάνοντας ὅτι θ' ἀφήσῃ χάμω τοὺς λαγούς ποὺ δὲν ὑπάρχουν στὴν πραγματικότητα κι' ἐπειτα κινεῖται γοργά. Πιάνει τὸ τουφέκι τοῦ φρουροῦ ἀπὸ τὴν κἀννη, τραβάει ἀπότομα, τὸ ἀπασπᾷ ἀπὸ τὰ χέρια του, τὸ στριφογυρίζει σὰν ρόπαλο καὶ χτυπάει μὲ ὀρμή. Χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ παραμικρὸ βογγητὸ ἀπὸ τὸ στόμα του, ὁ Γερμανὸς σωριάζεται χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος!

Ὅσο γιὰ τὸ Σπίθα ἀφήνει ἕνα γρύλλισμα πεινασμένου ἀγριμιοῦ καὶ μπαίνει στὸ γερμανικὸ κτίριο...

Αὐτὰ δὲν τὰ βλέπει ὁ Γιώργος. Ἔχει πιά φτάσει στὸ τρίτο πάτωμα ἀπλώνει τὸ δεξιὸ του χέρι, πιάνεται ἀπὸ τὸ περβάζι τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου καί, μὲ μιά σύσπασι τῶν μυῶν του, βρίσκει καθισμένους ἐπάνω του. Μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος ψάχνοντας μὲ τὸ βλέμμα του τὸ κατασκότεινο δωμάτιο.

Ἕνας κανονικὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ μπορούσε νὰ δῇ οὔτε

τὴ μύτη του ἐκεῖ μέσα. Τὰ μάτια τοῦ Γιώργου ὅμως ἔπειτα ἀπὸ μιά χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ἀπέκτησαν τὴν ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ βλέπουν καθαρὰ ἀκόμῃ καὶ τὴ νύχτα σὰν τὰ μάτια τῆς κουκουβάγιας. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο. Πηδάει ἐλαφρὰ μέσα στὸ δωμάτιο, κάνει ἕνα βῆμα καί... Κάτι σκληρὸ ἀκουμπάει στὴν πλάτη του. Μιά φωνὴ λέει:

— Σήκωσε τὰ χέρια σου ψηλά καὶ μένε ἀσάλευτος, ἂν δὲ θέλῃς νὰ ταξιδέψῃς στοὺς οὐρανοὺς!

Τὸ φῶς τοῦ δωματίου ἀνάβει. Δυὸ ἄνθρωποι ποὺ στέκονταν ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή κολλημένοι στὸν τοῖχο δεξιά καὶ ἀριστερὰ τοῦ παραθύρου προβάλλουν καὶ στέκονται μπροστά του. Εἶναι ἕνας ἀξιωματικὸς καὶ ἕνας λοχίας, καὶ οἱ δυὸ Γερμανοί. Ὁ τρίτος ἐκεῖνος ποὺ κρατᾷ τὸ πιστόλι, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πίσω του.

Ὁ ἀξιωματικὸς λέει μὲ χαρά.

— Τό... τὸ Παιδί — Φάντασμα! Ποιὸς μπορούσε νὰ τὸ φανταστῇ αὐτό; Λοχία, θὰ κάνω πρότασι νὰ σὲ παρασημοφορήσουν ποὺ εἶδες ἐγκαίρως ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸν ἀπροσδόκητο αὐτὸν ἐπισκέπτη μας. Διαφορετικὰ θὰ παθαίναμε συμφορὰς ἀπόψε! Πέρα σέ του τὶς χειροπέδες!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς

Σο' Ταχυδρομείο

ΚΩΣΤΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗ, Λονδί-
νον: Εύχαριστώ για τα καλά σου
λόγια. Σεύ συνιστώ να ζητήσεις
τα ταχυτ. του Υπεραιωνίου, από
το διδλιπωλεϊον ΖΕΝΟ, Δανίας
6, Δυτ. Κέντρον 2. Έκει υπάρχουν
όλες μας οι εκδόσεις! Γρά-
ψε μου σχετικά. ● **ΕΥΘΥΜΙΟ ΒΑ-**
ΖΑΙΟ, Καλάβρυτα: Έστάλησαν.
Και εγώ σ' έκτινω πολύ. ● **ΕΥ-**
ΑΓΓΕΛΟ ΛΑΓΟΥΔΗ, Καλαμπά-
κα: Έστάλησαν. Τα ταχυτ. 56
και 73 έχουν εξαντληθ. Θά τ' α-
ποκτήσεις με την ανατύπωσιν. ●
Δ. ΤΣΟΥΜΠΕΛΗ, Πάτρας: Συγ-
χαρητήρια για το όμορφο γράμμα
σου. Σεύ έστειλα το ταχυτ. με
την ταυτότητα. ● **ΚΑΙΤΗ ΒΕΛ-**
ΛΗ, Αθήνας: Έστάλησαν. Οι α-
ναγκαστρίες του «Μικρού» «Ήω-
ρος» είναι πάραπολλές, και τουτο
διότι το περιδικό σας δεν απο-
τείνεται μόνον σε αγορά, αλλά
και σε κορίτσια! Δεν συμφωνείς
και συ; ● **ΒΑΣ. ΓΙΑΝΝΙΝΟ**, Αθή-
νας: Με την ανατύπωσιν θα εκδο-
θούν όλα τα ταχυτ. με τη σειρά!
"Ετσι θα συμπληρώσετε τους τό-
μους που σας λείπουν. Μέχρι ση-
μερα έχουν εκδοθ. 53 τόμοι. Οι
παραγγελίες σας δεν είναι δυνα-
τόν να γίνονται τηλεφωνικώς,
παρά με επίσημην, στην οποίαν
θα έχετε και το αντίτιμον της
αξίας των ταχυτ., σε κανονική
γραμματοσήμη. Η αξία ενός τό-
μου με την έκδοσιν είναι 14 δραχ.
+ 2, για τα ταχυδρομικά = 16
δραχ. ● **ΑΓΓΕΛΟ ΚΟΥΒΑΡΑ**, Νι-
κας, Πειραιά: Απαντά πάντοτε
με τη σειρά προτεραιότητας! Ο
τόμος κοστίζει 14 δραχ. Έλα
μία μέρα από το διδλιπωλεϊον
του «Μικρού» «Ήωρος» Λέικα 22
έντός της στοάς, και θα τα πού-
με καλύτερα. ● **ΝΙΚΟ ΑΝΔΡΙ-**

ΤΣΑΚΗ, Π. Φάληρο: Έστάλη-
σαν. Εύχαριστώ για την αγάπη
σου προς το περιοδικό σας. ● **Δ.**
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Τρίκαλα: Το «Ε-
ΡΑΚΙ» είναι δ'κή μας έκδοσις,
και έχει εξαντληθ. Σεύ έστειλα
τα ταχυτ. του Μικρού «Ήωρος».
Χαρητισμούς από Γεώργιο Ρη-
γα. ● **ΧΡΗΣΤΟ ΚΕΛΛΑΡΗ**, Μύ-
ρινα, Λήμν.υ: Έστάλησαν. Μερι-
κά από τα ταχυτ. που ζητάς δεν
έχουν ανατυπωθ. Υπομονή! Το
βιβλίο 'Ιαπωνικής Πόλης έχει έ-
ξαντληθ. Και για να έχουμε κα-
λό ρώτιμα αυτή η 'Ιαπωνική πό-
λη σου είναι απαραίτητη! Μού
σκιούνται ότι παραμελήεις τα μα-
θήματά σου. ● **Σ. ΜΑΡΑΤΟ** (Θεσ)-
κη: Έστάλησαν. Η συνδρομή για
ένα έξιμηνο είναι 55 δραχ. Στεί-
λε μου το ποσόν σε γραμματόση-
μα εντός επιστολής στην διεύθυν-
σί μας. Μ' έρωτάς τί χρειάζεται
ό Σπίδας για ένα γεύμα του!
Δεν τίθεται ζήτημα, διότι το γεύ-
μα του μπορεί να αρχίση τώρα
και να τελειώση το χρόνο! ●
ΣΤΕΛΙΟ ΑΝΔΡΕΟΥ, Λευκωσίαν,
Κύπρου: Εύχαριστώ για τα καλά
σου λόγια! Βιβλίο σαν αυτό που
ζητάς δεν υπάρχει. Σεύ συνιστώ
να διαβάσεις περισσότερο τα μα-
θήματά του, και οι άλλες διασκε-
δάσεις θα έλθουν με την ώρα
τους! Μάθε να λύνης εύκολα τα
προβλήματα της αλγεβρικής σου
και τα άλλα αργότερα. Για ταχυ-
δακτυλουργίες είμαστε τώρα. ●
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΚΟΡΙΚΗ, Κέρκυ-
ρα: Τα ανατυπωθέντα ταχυτ. του
Μ. «Ήωρος» υπάρχουν προς το πα-
ρόν και κοστίζουν 1.40 δραχ. έκασ-
τον. Τα ταχυδρομικά είναι 50
λεπτά για κάθε ταχυτ. Στείλε
μου γραμματόσημα ίσης αξίας
εντός επιστολής, στην διεύθυνσί
μας.

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ

Έτος 8ον—Τόμος 54—Άριθ. τεύχους 428—Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22' (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἔτησίᾳ δρχ. 100	Ἔτησίᾳ δολλάρια 4
Ἑξάμηνος » 55	Ἑξάμηνος » 2

Τὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 429, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχο-
μένη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλο:

ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ ποὺ ἔχετε διαβάσει στὴ
ζωή σας! Τὸ Παιδὶ - Φάντασμα βλέπει τὸ θάνατο μπροστά
του καὶ ὁ Σπίδας βλέπει... μεξέδες! Ὅσο γιὰ τὴ μυστη-
ριώδη Ἱταλίδα, τὴ Μαρία Πόντε, κάνει κάτι ποὺ προκαλεῖ
τὸ θαυμασμὸ τοῦ Γιώργου Θαλάσσης!

Τὸ 429, εἶναι ἓνα τεύχος ποὺ πρέπει νὰ τὸ διαβάσουν
ὅλοι! Ἀνεξαιρέτως!

ΚΑΙ Η ΓΗ ΣΩΘΗΚΕ

ΕΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΠΟΙΝΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ, Ο ΨΥ-
ΧΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΣΕ
ΤΟΥΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ!

ΚΑΙ ΣΕ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΓΟΝΙΕΣ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ, Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΧΕ ΞΕΣΠΑ-
ΣΕΙ.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΕΙΧΑΝ ΓΙΝΕΙ Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ..

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ